

የአንድ ሰው አገልግሎት

ቆላስይስ 1:21-2:3

ሁከት በማስነሣቱ ምክንያት ተከሰሶ በእስር ቤት ከተጣለ ከአንድ ከማያውቁት ሰው ደብዳቤ ቢደርስዎት የሚሰጡት ምላሽ ምን ይሆን?

የቆላስይስ አማኞች እንዲህ ዓይነት ሁኔታ አጋጥሟቸዋል። መጋቢያቸው ኤጳፍራን በክርስቶስ እንዲያምን ያመጣው ሰው ጳውሎስ መሆኑን ያውቁ ነበር። እንዲሁም ደግሞ ኤጳፍራ ከጳውሎስ ጋር ለመማከር ወደ ሮም እንደሄደና ከጉዞውም እንዳልተመለሰ ያውቁ ነበር። የቤተ ክርስቲያኑ ምእመናን በቲኪቆስና በአናሲሞስ በኩል የመጣላቸውን ደብዳቤ ተቀብለዋል። ይሁንና በቆላስይስ የሚገኙ የሐሰት አስተማሪዎች ጳውሎስን ዋጋ በማሳጣት በሰዎች አእምሮ ውስጥ ጥርጣሬን እየዘሩ ነበሩ። «በፖለቲካ ጉዳይ የታሠረውን ሰው ለምን ትስሙታላችሁ? ለመሆኑ የሚናገረውንስ ታምኑታላችሁ?» በማለት እየጠየቁዋቸው ነበር።

ጳውሎስ አዝማሚያው እንደዚህ እንደሚሆን ስለተረዳ በዚህ ደብዳቤው የመጀመሪያ ክፍል ውስጥ አንዳንድ የማብራርያ ቃላት ከመስጠት ተቆጥሶ ነበር። በጽሑፉ ኢየሱስ ክርስቶስን ከፍ በማድረጉ ጉዳይ ስለተጠመደ ምንም ስለ ራሱ የመጻፍ ፍላጎት አላሳየም ነበር። በዚህ ክፍል ግን ጳውሎስ ሦስት አገልግሎቶችን ይገልጻል።

ወንጌሉን መስበክ (ቆላ. 1:21-23)

ምንም እንኳ ጳውሎስ በቀጥታ ለቆላስይስ ሰዎች የወንጌሉን ቃል ባይናገርም የቆላስይስ ቤተ ክርስቲያን እንድትመሠረት ያደረገው በኤፌሶን የሰጠው አገልግሎት ነበር። ጳውሎስ «አገልጋይ ሆንሁ» ይላል (1:25)። ከአገልግሎቱ ብዙው ክፍል በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የሚገኘውን የደኅንነት የምሥራች መስበክን የሚያጠቃልል ነበር። መልእክቱ የዕርቅ አገልግሎት ነበር (2ኛ ቆሮ. 5:17-21)። ጳውሎስ ለአንባቢዎች የራሳቸውን ሃይማኖታዊ ታሪክ እንደገና ያነሣባቸዋል።

አስቀድመው የተለዩ ነበሩ (1:21)፤ «የተለያችሁ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «የተጣላችሁ» የሚል ፍች ይሰጣል። እነዚህ

በቆላስይስ የነበሩ አሕዛብ ከእግዚአብሔር ተግልተው ከእስራኤል መንፈሳዊ በረከቶች ተለይተው ነበሩ (ኤፌ. 2:11-22)። የሚያመልካቸው አማልክት የውሸት አማልክት ስለነበሩ የሃይማኖት ሥርዓቶቻቸው ስለ ኃጢአታቸው ወይም ስለጥፋታቸው ምንም ሊያደርጉላቸው አልቻሉም ነበር።

ዳሩ ግን ይህ ጥል አሕዛብ በመሆናቸው ብቻ የተፈጸመ ሳይሆን ከኃጢአት ልምምዶችና አመለካከቶችም ጭምር የመነጨ ነበር። አሕዛብ የእግዚአብሔር ጠላቶች ነበሩ፤ ይህ ማለት ከእግዚአብሔር ጋር ኃይለኛ ጠላትነት እንዳላቸው ያሳያል። እነዚህ አሕዛብ ምንም እንኳ እግዚአብሔር ለእስራኤላውያን የሰጣቸውን ዓይነት ቅዱስ ሕግ ባይቀበሉም፤ በተፈጥሮና በሕሊና አማካኝነት ስለ እግዚአብሔር እውነተኛውን ነገር ያውቁ ነበር (ሮሜ 1:18-32)። ፍጹም በሆነው በጻድቁ እግዚአብሔር ፊት አላዋቂነትን ምክንያት በማድረግ ሊያመልጡ አይችሉም።

የአእምሮአቸውም ጠላትነት ወደ እኩይ ተግባር መራቸው። በዝንባሌም ሆነ በተግባር ከእግዚአብሔር ጋር ይዋጉ ነበር። «ስለ ሥጋ ማሰብ [የማያምኑ ሰዎች አስተሳሰብ] በእግዚአብሔር ዘንድ ጥል ነውና» (ሮሜ 8:7)። ይህም አንድ የማያምን ሰው ደኅንነትን ከማግኘቱ በፊት ለምን ንስሐ መግባትና አእምሮውን መቀየር እንዳለበት ይገልጻል።

አሁን ያገኙት ዕርቅ (1:21-22)፤ እነርሱ ራሳቸውን ከእግዚአብሔር ጋር አላስታረቁም። ዳሩ ግን በፍቅሩና በጸጋው ለዕርቅ የመጀመሪያውን እርምጃ የወሰደው እግዚአብሔር ነበር። ኃጢአተኞች ከእግዚአብሔር ጋር ይታረቁ ዘንድ አብ ልጁን በመስቀል ላይ እንዲሞት ላከው። «ደካሞች» (ሮሜ 5:6) እና ራሳችንን ለማዳን ምንም ብቃት የሌለን ሆነን ሳለን፤ ኢየሱስ ለኛ ሲል ሞተ። «ገና ኃጢአተኞች» እና «ጠላቶቹ ሳለን»፤ ሞተልን (ሮሜ 5:8፤ 10)።

ጳውሎስ በመስቀል ላይ ለተሰቀለው ለኢየሱስ ክርስቶስ ሥጋዊ አካል ልዩ ትኩረት ሰጥቶአል። የሐሰት አስተማሪዎች የክርስቶስን በሥጋ መገለጽ ክደው እውነተኛ ሰብአዊ አካል እንዳልነበረው እያስተማሩ ነበር። ቁሳዊ አካል በሙሉ ክፉ ነው የሚለው ፍልስፍናቸው ይህንን ማጠቃለያ እንዲመሠርቱ ገፋፋቸው። ዳሩ ግን ኢየሱስ ሙሉ ለሙሉ ሰብአዊ አካል እንደነበረውና በዚያም አካሉ ኃጢአታችንን በመስቀል ላይ እንደተሸከመ አዲስ ኪዳን በግልጽ ያስተምራል (1ኛ ጴጥ. 2:24)።

የዚህ ዕርቅ ዓላማ ግላዊ ቅድስናን ማስገኘት ነው። እግዚአብሔር ሰላምን ካላደረገ (ቆላ. 1:20) በዓመፀኛነታችን እንቀጥላለን። እኛን ከራሱ ጋር ያስታረቀን ከሕይወቱና ከቅድስናው እንድንካፈል ነው። «ነውርና ነቀፋ የሌለን ቅዱሳን» ሆነን በእግዚአብሔር ፊት ቀርበናል (ቁ. 22)።

ቅዱስ የሚለው ቃል «መለየት፣ ለእግዚአብሔር መስጠት» የሚል አሳብ ያንጸባርቃል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ፣ ቅዱሳን የሚለው ቃል በሕይወት ዘመናችን ተአምራት የሠሩና ኃጢአት አድርገው የማያውቁ ሙታንን የሚገልጽ አይደለም። የአዲስ ኪዳን ቅዱሳን በኢየሱስ ክርስቶስ የታመኑ ሕያዋን ሰዎች ነበሩ። ጳውሎስም ይህንን መልእክት የሚጽፈው ለእነዚህ በሕይወት ላሉ ቅዱሳን ነው (ቆላ. 1:2)።

«ነውር የሌለበት»፣ ይህ ቃል ነውር የሌለባቸው ሆነው ስለሚቀርቡት የቤተ መቅደስ መሥዋዕቶች ለመግለጽ የሚያገለግል ቃል ነው። እግዚአብሔር ወደ ልጆቹ ተመልክቶ ከላያቸው ላይ አንድም ነውር አለማየቱ የሚያስደንቅ ነው! እግዚአብሔር «ቅዱሳንና ነውር የሌለን» እንድንሆን መርጦናል (ኤፌ. 1:4)።

የማይነቀፍ ወይም «ነቀፋ የሌለበት» ማለት «ከክስ የነፃ» ማለት ነው። አንድ ጊዜ ከእግዚአብሔር ጋር ከታረቀን ምንም ክስ ሊቀርብብን አይችልም (ሮሜ 8:31-34)። የወንድሞች ከሳሽ የሆነው ሰይጣን በእኛ ላይ ክስ ለመመሥረት ቢፈልግም ክሶቹ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት አይኖራቸውም (ዘካ. 3 ይመልከቱ)። ሰዎች በኛ ላይ ክስ ሊያቀርቡ ይችሉ ይሆናል፤ ይሁን እንጂ ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ግንኙነት ሊለውጡ አይችሉም።

በክርስትና ሕይወታችን ከሁሉም የሚልቀው ነገር በራሳችን ወይም በሌሎች እይታ ያለን ስፍራ ሳይሆን፣ በእግዚአብሔር እይታ ያለን ስፍራ ነው (1ኛ ቆሮ. 4:1-4)። ያለፈውን ኃጢአትና ውድቀት ያለመርሳት ችግር ያጋጠማትን አንዲት ክርስቲያን እኅት በምክር እንዳገለገልን አስታውሳለሁ። ሌሎች ሰዎች እንዲተችዋት የምትፈልግ ትመስላለች። በእግዚአብሔር አመለካከት እርሷ ማን እንደሆነች አስታውስኳት። በውድቀቷ ላይ የማያቋርጥ ትኩረት ማድረግ ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ የሠራላትን ሥራ እንዳታስተውል አድርጓት ነበር። ይህንንም ለማስተካከል ብዙ ጊዜ ወሰደባት። ዳሩ ግን በመጨረሻ በኢየሱስ ክርስቶስ

ያላትን አስደናቂ ስፍራ በመቀበል ራሷን በራሷ በመንቀፍና በጭንቀት ላይ ድልን ተቀዳጀች።

ጳውሎስ በእግዚአብሔር ፊት በሚኖረን የተቀደሰ አቋም ላይ የሰጠው ትኩረት በሐሰት አስተማሪዎች ላይ የቀረበ ተቃውሞ መሆኑ እርግጥ ነው። ምክንያቱም የሐሰት አስተማሪዎች ለተከታዮቻቸው ምንም ነገር ሊሰጥ የማይችሉውን «ፍጹምነት» እንደሚሰጡባቸው ቃል ገብተውላቸው ነበር። ጳውሎስ፡- «እናንተ በክርስቶስ ፍጹምነት አግኝታችኋል። እንግዲህ ፍጹምነትን ከሌላ ስፍራ ለምን ትሻላችሁ?» በማለት ጽፎአል።

የወደፊት ክብራቸው (1:23)። «የወንጌል ተስፋ» ማለት የተባረከው ተስፋችን የጌታችን መመለስ ነው (ቲቶ 2:13)። ጳውሎስ አስቀድሞ ይህንን ተስፋ ጠቅሶአል፡- «በሰማይ ከተዘጋጀላችሁ ተስፋ የተነሣ» (ቆላ. 1:5)፤ በኋላም በዚያው ምዕራፍ ውስጥ ይህንኑ ተስፋ «የክብር ተስፋ» (1:27) በማለት ጠርቶታል።

እነዚህ የቆላስይስ አሕዛብ ያለተስፋ የነበሩበት ወቅት ነበር (ኤፌ. 2:12)። ምክንያቱም ያለ እግዚአብሔር ነበሩ። ዳሩ ግን ከእግዚአብሔር ጋር በታሪቁ ጊዜ አስደናቂ የክብር ተስፋ ተሰጣቸው። የእግዚአብሔር ልጆች ሁሉ አንድ ቀን ከክርስቶስ ጋር በሰማይ ይኖራሉ (ዮሐ. 17:24)። እንዲያውም ፍጻሜያችን እጅግ አስተማማኝ በመሆኑ ጳውሎስ ነገሩ እንደተፈጸመ ሁሉ ከብረናል በማለት ጽፎአል (ሮሜ 8:30)። የምንጠብቀው ነገር ቢኖር ኢየሱስ ክርስቶስ ሲመለስ የሚሆነውን የዚህን ክብር መገለጽ ነው (ሮሜ 8:17-19)።

ጳውሎስ ለቆላስይስ ሰዎች የሚያስተላልፈው መልእክት በወደፊት ክብራችን ዋስትና ላይ የጽልመት ጥላ የሚጥል ይመስላል (ቆላ. 1:23 ይመልከቱ)፤ አንድ አማኝ ደኅንነቱን ሊያጣ ይችላል ይሆን? በፍጹም አያጣም። የክፍሉ አሳብ ጥርጣሬን የሚያመለክት ወይም «እኛ ደኅንነታችንን የምንጠብቅበትን» ቅድመ-ሁኔታ የሚያስቀምጥ አይደለም።

በዚህ ጥቅስ ውስጥ፡ ጳውሎስ የሕንፃ ግንባታ ምሳሌ ተጠቅሞአል፤ ይህም በመሠረቱ ላይ ጸንቶ የቆመውን ቤት በማመልከት ነው። የቆላስይስ ከተማ የተቆረቆረችው የመሬት መንቀጥቀጥ በሚበዛበት ስፍራ ስለነበር፡ «ሳትናወጡ» የሚለው ቃል «የመሬት መንቀጥቀጥ ወይም መናወጥ ሳያናጋችሁ» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ጳውሎስ፡- «በእውነት ከዳናችሁና በጽኑ መሠረት በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ከታነፃችሁ በእምነት

መመላለሳችሁን ትቀጥላላችሁ፤ የሚያናውጣችሁም ነገር አይኖርም። ወንጌሉን ሰምታችሁ ኢየሱስ ክርስቶስን አምናችኋል፤ እርሱም አድናቀችኋል» ማለቱ ነበር።

በሌላ አነጋገር፥ የዳንነው በእምነት መመላለስ በመቀጠላችን አይደለም። ዳሩ ግን በእምነት በመሆናችን መዳናችንን እናረጋግጣለን። እያንዳንዱ ክርስቲያን የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ለማረጋገጥ የራሱን እምነት ሊፈትንና ልቡንም ሊመረምር ይገባል (2ኛ ቆሮ. 13:5፤ 2ኛ ጴጥ. 1:10-21)።

ለአሕዛቦች መሠቃየት (ቆላ. 1:24-27)

የጳውሎስ ጠላቶች ታላቁ ሐዋርያ የሮም እስረኛ መሆኑን አብዝተው ይናገሩ ነበር። ምናልባትም በቆላስይስ የነበሩ የሐሰት አስተማሪዎች በጳውሎስ ላይ ከመሳለቃቸውም በላይ፥ የወንጌሉን እውነታ ለመቃወም ይህንን እንደ መከራከሪያ ሳይጠቀሙበት አልቀሩም። ዳሩ ግን ጳውሎስ ጠላቶቹን ለማጥቃትና በቆላስይስ ከነበረችው ቤተ ክርስቲያን ጋር የቀረበ ግንኙነት ለመፍጠር ይህንኑ እነርሱ ያቀረቡትን መከራከሪያ ይጠቀማል።

የጳውሎስ ደስታ (1:24)፥ «በመከራዬ በማፈር ፈንታ፥ እየተደሰትሁበት ነው!» አንድ ሰው እንዴት በመከራ ሊደሰት ይችላል? ቀድሞ ነገር፥ ጳውሎስ መከራ እየተቀበለ ያለው ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ነበር። ይህም የኢየሱስ ክርስቶስን «መከራ መካፈል» ነበር (ፊልጵ. 3:10)። እንደ ቀደሙት ሐዋርያት፥ ጳውሎስም «ለስሙ ይናቅ ዘንድ የተገባው ሆኖ ስለተቆጠረ» (የሐዋ. 5:41) ደስ አለው። አንድ ክርስቲያን «በሌብነት ወይም በክፉ አድራጊነት» ከቶውንም መከራ መቀበል የለበትም። ዳሩ ግን «ክርስቲያን በመሆኑ ምክንያት መከራ ቢደርስበት» ይህ ታላቅ ክብር ነው (1ኛ ጴጥ. 4:15-16)። ለክርስቶስ መከራን ለሚቀበል ታማኝ ክርስቲያን ልዩ በረከትና ሽልማት በላይ በሰማያት ተዘጋጅቶ ይጠብቀዋል (ማቴ. 5:10-12)።

ጳውሎስ በመከራው የሚደሰትበት ሌላም ምክንያት ነበረው። ይኸውም መከራን የሚቀበለው በአሕዛብ ምክንያት ነው። ጳውሎስ ለአሕዛብ የተመረጠ ሐዋርያ ነበር (ኤፌ. 3:1-13)። እንዲያውም በሮም ወጎኒ ቤት ይማቅቅ የነበረው ለአሕዛብ ከነበረው ጽኑ ፍቅር የተነሣ ነበር። የሐሰት ክስ ተመሥርቶበት በኢየሩሳሌምም ታስሮ ለፍርድ በቀረበ ጊዜ፥ አሕዛብ የሚለውን ቃል እስካነሣበት ጊዜ ድረስ አይሁዶች የመከላከያ

ሙግቱን በትዕግሥት ሲያደምጡት ነበር (የሐዋ. 22:21-30 ይመልከቱ)። ቁጣቸው እንዲገነፍልና የሞት ፍርድ እንዲፈረድበት ለመጠየቅ ያነሣላቸው ይኸው ቃል ነበር። (ሙሉው ታሪክ በሐዋ. 21-28 የተጻፈ በጣም የሚያስደንቅ ታሪክ ነው።)

ስለሆነም በቆላስይስ የነበሩ አሕዛብ አማኞች ጳውሎስን ለመውደድና ላበረከተላቸውም ልዩ አገልግሎት ምስጋና ለማቅረብ በቂ ምክንያት ነበራቸው። በተጨማሪም ጳውሎስ የሚደሰትበት ሦስተኛ ምክንያት ነበረው፤ ይኸውም፡- መከራን የሚቀበለው የክርስቶስ አካል ለሆነችው ለቤተ ክርስቲያን መሆኑ ነው። ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያንን ያሳደደበትና መከራ ያመጣበት ጊዜ ነበር፤ በኋላ ግን ጳውሎስ ቤተ ክርስቲያንን ለመንከባከብ የራሱን ሕይወት አሳልፎ ሰጥቷል። ጳውሎስ አንዳንድ ክርስቲያኖች እንደሚያደርጉት፡ «ከዚያ ምን አገኛለሁ?» ብሎ አልጠየቀም። ይልቁንም «እግዚአብሔር ምን ያህል እንዳገለግል ይፈልግ ይሆን?» ብሎ ነበር የጠየቀው። ጳውሎስ እስረኛ መሆኑ ለቤተ ክርስቲያን አገልግሎት መስጠቱን አላገደውም።

ይሁንና እነዚህ ጳውሎስ የተቀበላቸው መከራዎች ኢየሱስ በመስቀል ላይ ከተቀበላቸው መከራዎች ጋር ግንኙነት እንደሌላቸው ልብ ማለት ያሻል። ለዓለም ኃጢአት ሁሉ ሊሞት የቻለው ኃጢአት ያልነካው የእግዚአብሔር በግ ብቻ ነበር (ዮሐ. 1:29)። ጳውሎስ «በክርስቶስ መከራ የጎደለውን እየፈጸመ» ነበር (1:24)። መከራ የሚለው ቃል የሕይወት ውጣውረድን፣ ጳውሎስ ያለፈባቸውን ስደቶች ያመለክታል። ይህ ቃል በአዲስ ኪዳን ውስጥ የኢየሱስ ክርስቶስን የመሥዋዕትነት መከራዎች ለማመልከት አላገለገለም ነበር።

የክርስቶስ የመሥዋዕትነት መከራ አብቅቶአል። ዳሩ ግን አካሉ ማለትም ቤተ ክርስቲያን ለእምነት ባላት አቋም ምክንያት መከራን ትቀበላለች። በሰማያት ያለው የቤተ ክርስቲያን ራስ ሕዝቡ የሚጋፈጠው መከራ ይሰማዋል። («ሳውል፣ ሳውል፣ ስለምን ታላድደኛለህ?» የሐዋ. 9:4)። ጳውሎስ እነዚህን መከራዎች በመካፈል የድርሻውን እየተወጣ ሲሆን ሌሎችም ምሳሌነቱን ይከተላሉ። ጳውሎስ በደረሰበት መከራ አላጉረመረመም። «የክርስቶስ ሥቃይ በእኛ ላይ እንደበዛ፣ እንዲሁ መጽናናታችን ደግሞ በክርስቶስ በኩል ይበዛልናልና» (2ኛ ቆሮ. 1:5) ይል ነበር።

የጳውሎስ ኃላፊነት (1:25-27)፤ ጳውሎስ ከአይሁዶች ጋር ቢተባበርና አሕዛቦችን ከማገልገል ቢታቀብ ኖሮ ይህን ያህል መከራ ባልደረሰበት ነበር። ዳሩ ግን ለግል ደኅንነትና ምችት በማሰብ ጥሪውን ችላ ለማለት አልፈለገም። በእግዚአብሔር አገልጋይ ሆኖ ተሹሞ ነበር፤ የ«መጋቢነት» ሥልጣን ስለ ተሰጠውም፤ ለጥሪው ታማኝ መሆን ነበረበት (1ኛ ቆሮ. 4:2)። ይህም የምርጫ ጉዳይ አልነበረም። የተጠራው የእግዚአብሔርን ቃል ለመፈጸም ነበር። ስለዚህም «ቃሉን በሙላት መስበክ አለብኝ። አንዳችም እውነት ወደ ጎን መተው የለብኝም» እንዲል አደረገው። እንዲሁም ደግሞ፡- «በእግዚአብሔር ቃል ስለታዘዝሁ፤ አገልግሎቴን ለመፈጸም ታማኝ መሆን አለብኝ» እንዲል አድርጎታል።

ጳውሎስ ለአሕዛብ የሚያስተላልፈው ልዩ መልእክት «ምሥጢር» ብሎ ከጠራው ነገር ጋር የተያያዘ ነበር። ዛሬ ለኛ ምሥጢር ያልተለመደና ምናልባትም የሚያስፈራ ነገር ነው። ይህ ቃል በጳውሎስ ዘመን የነበረው ትርጉም ግን እንደዚህ አልነበረም። የሐሰት አስተማሪዎች የሃይማኖታቸውን ውስጣዊ ምሥጢርና ድብቅ ነገር ለመግለጽ ነበር በዚህ ቃል የሚጠቀሙት። ምሥጢሩ ግን በፊት ተሰውሮ የኖረና አሁን ግን በመንፈስ ቅዱስ የተገለጸ «ቅዱስ ምሥጢር» ነው (ኤፌ. 3:1-13 ይመልከቱ)።

እግዚአብሔር የእስራኤልን ሕዝብ የራሱ ሕዝብ እንዲሆን ጠርቶታል። (የክህነትና የመሥዋዕት ሥርዓቶችን ጨምሮ) ሕጉንና መልካም ምድርን ሰጣቸው። አንድ ቀን ክቡር መንግሥት የሚመሠርትና ለአብርሃምና ለዳዊት የተሰጡትን በርካታ የተስፋ ቃሎች የሚፈጽም ንጉሥ ሊሰጣቸው ቃል ገባላቸው። የብሉይ ኪዳን ነቢያት መከራን ስለሚቀበል በኋላም የመንግሥትን በትር ስለሚጨብጥ መሢሕ ጽፈዋል። ዳሩ ግን በሁለቱ ጉዳዮች መካከል ያሉትን ግጭት መሰል አሳቦች ለማብራራት አልቻሉም (1ኛ ጴጥ. 1:9-12 ይመልከቱ)። መሢሔ ወደ ክብር ዙፋን ከመውጣቱ በፊት፤ መጀመሪያ መከራ መቀበል እንደነበረበት አልተገነዘቡም ነበር (ሉቃስ 24:13-27)።

ኢየሱስ ክርስቶስ ወደዚህች ምድር በመጣ ጊዜ፤ የገዛ ወገኖቹ እንኳ ስላልተቀበሉት፤ በስቅላት ሞቶአል። ከሞትም ተነሥቶ ወደ ሰማይ ዐርጓል። ይህ ማለት እግዚአብሔር ለእስራኤል ተስፋ የገባላቸው መንግሥት አሁን ቀርቶአል ማለት ነውን? አይደለም። ምክንያቱም

እግዚአብሔር አዲስ መርሐ-ግብር አውጥቷል። ይህም የዕቅዱ ምስጢር በብሉይ ኪዳን ነቢያት አልተብራራም ነበር። ይህ ምስጢር ሲብራራ በዛሬው ዘመን አሕዛብንና አይሁድን በቤተ ክርስቲያን አማካይነት አንድ እያደረጋቸው ነው (ኤፌ. 2: 11-22)። የቤተ ክርስቲያን ዘመን ሲፈጸም፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ይመለስና ሕዝቡን ወደ ሰማይ ይወስዳቸዋል (1ኛ ተሰ. 4: 13-18)። ከዚያም ከእስራኤል ሕዝብ ጋር እንደገና በመሥራት በተሰፋ ቃሉ የተናገረውን መንግሥት ይመሠርታል (የሐዋ. 15: 12-18)።

ይህ መልእክት ለአሕዛብ ምን ትርጉም ሊሰጣቸው እንደሚችል ያስተውሉ። አሁን ከእግዚአብሔር ጸጋ ክብርና ባለጸግነት የተገለሉ አይደሉም። በብሉይ ኪዳን ዘመን፤ አንድ አሕዛብ ከእስራኤል በረከቶች ለመካፈል ቢፈልግ ወደ አይሁዲነት መለወጥ ነበረበት። ዳሩ ግን በአዲሱ ዘመን አይሁዶችም ሆኑ አሕዛብ በተመሳሳይ ሁኔታ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ባላቸው እምነት ብቻ ይድናሉ (ሮሜ 10: 12-13)። ጳውሎስ፡- «ምንም ልዩነት የለም!» በማለቱ የአይሁድ አስተማሪዎች ቢቃወሙት አያስደንቅም።

በክርስቲያኖች አካባቢ ያደግን ሰዎች ይህን ሁሉ ቀላል አድርጎ የማየት አዝማሚያ ይታይብናል። ዳሩ ግን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ብዙ ላልቆዩ አዳዲስ ክርስቲያኖች ይህ መልእክት ሊያመጣ የሚችለውን አድናቆትና ደስታ ልብ ይበሉ። አሕዛብ በአንድ ወቅት ከእግዚአብሔር ቃል ኪዳን ውጭ ነበሩ፤ አሁን ግን የቤተሰቡ አባላት ሆነዋል። በአንድ ወቅት በመንፈሳዊ ድንቁርናና ሞት ውስጥ ነበሩ፤ አሁን ግን ሕያዋንና በክርስቶስ አማካኝነት የእግዚአብሔርን የጥበብ ብልጽግና እየተካፈሉ ነው። በአንድ ወቅት ተሰፋ ያልነበራቸው ሲሆኑ፤ አሁን ግን ክርስቶስ በውስጣቸው ስለሚኖር የክብር ተሰፋ አላቸው። ዛሬ እኛም ቀድሞ የተለማመድነው «የመጀመሪያ ፍቅር» አስደሳች ገጽታ እንደገና ቢታደስልን ምንኛ መልካም በሆነ ነበር።

ለሦስት ሳምንታት በአፍሪካ ውስጥ የማገልገል ዕድል አጋጥሞኝ ነበር። በሕይወቴ ካገኘኋቸው ክርስቲያኖች ሁሉ እጅግ አስደሳች ከሆኑ አንዳንድ ወገኖች ጋር ተዋውቄ ነበር። ለአንድ ሳምንት ያህል ከ500 ለሚበልጡ ኪንያውያን መጋቢዎች ቃሉን አስተምረን ነበር። እያንዳንዱም አገልግሎት ራስን የመመርመርና የታላቅ በረከት ጊዜ ነበር። ብዙዎቹ

መጋቢዎች የአረማዊነትና የጣዖት አምልኮ ምልክቶች በአካሎቻቸው ላይ አሁንም ይታዩ ነበር። ይሁን እንጂ ፊታቸው በጌታ ደስታ ያንጸባርቅ ነበር። ወደ አፍሪካ የሄድሁት እነርሱን ለማገልገል ሲሆን፤ ዳሩ ግን እነርሱ እኔን አገለገሉኝ! በክርስቶስ ያገኘሁትን የክብር ባለጸግነት እንደ ዋዛ እንዳልመለከት አሳስቡኝ።

ለቅዱሳን መጋደል (ቆላ. 1:28-2:3)

ቀደም ብለን ሰባኪው ጳውሎስ ወንጌሉን ለሌሎች ሲያካፍልና እስረኛ ሆኖ ደግሞ ለአሕዛቦች መከራን ሲቀበል ተመልክተናል። አሁን ደግሞ የጸሎት አርበኛው ጳውሎስ፤ ቅዱሳን በእምነት ይጠነክሩ ዘንድ በጸሎት ሲጋደል እንመለከታለን። «መጋደል» (1:29፤ 2:1) የሚለው ቃል በውድድር ውስጥ ያሉ የሯጮችን እንቅስቃሴ የሚያመለክት ነው። በመሆኑም አንድ ሯጭ ውድድሩን በድል አድራጊነት ለመደምደም የሚያደርገውን ከፍተኛ ጥረት ይገልጻል።

የጳውሎስ ትምህርት (1:28)፤ እርሱ የሚለው ቃል ኢየሱስ ክርስቶስን የሚያመለክት ነው። «ክርስቶስ ኢየሱስን ጌታ እንደሆነ እንጂ ራሳችንን አንሰብክምና» (2ኛ ቆሮ. 4:5)። የሐሰት አስተማሪዎች ራሳቸውንና «መንፈሳዊ» ድሎቻቸውን ነበር የሚያነሱት። እነርሱ የማስተማር ዘዴን ሲሰብኩ፤ ጳውሎስ ግን የሰበከው አካላዊ ሕልውናን ነበር። ኖስቲኮች ፍልስፍናና ከንቱ ልማዶችን ሲሰብኩ (ቆላ. 2:8)፤ ጳውሎስ ግን ኢየሱስ ክርስቶስን አውጀዋል። የሐሰት አስተማሪዎች ሕግጋትና ደንቦችን ሲዘረዝሩ (ቆላ. 2:16፤ 20-21)፤ ጳውሎስ ግን ክርስቶስን አቅርቦዋል። የአገልግሎቶቻቸው ልዩነት እጅግ ከፍተኛ ነበር።

ጳውሎስ የሰበከው «የምሥራቹን ሥልጣን ማወጅ» ሳይሆን ማስጠንቀቂያም ሰጥቶአል። መልካሙን እውነት ማወጅ ተገቢ ቢሆንም፤ የእግዚአብሔርን ሕዝብ በጠላት የወሸት ቅስቀሳዎች እንዳይታለል ማስጠንቀቂያ አስፈላጊ ነው (የሐዋ. 20:31)። በመሠረቱ የእግዚአብሔር ሕዝብ አንዱ ከሌላው ማስጠንቀቂያ ለመቀበል ዝግጁ መሆን አለበት (በቆላ. 3:16 ላይ ተግሳጽ ተብሏል)። ጳውሎስ ራሱን አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት አባት አድርጎ ስለሚቆጥር ልጆቹን ማስጠንቀቅ የእርሱ ኃላፊነት ነበር (1ኛ ቆሮ. 4:14)።

በተጨማሪም ጳውሎስ የእውነት አስተማሪ ነበር። ሰዎችን ማስጠንቀቅ ብቻውን በቂ አይደለም። የእግዚአብሔርን ቃል እውነት በአዎንታዊ ገጽታ

ማስተማርም አለብን። መንገዱ እፈለግንበት ሰፍራ እንደሚያደርሰን ባናውቅ ኖሮ ምን ያህል ርቀን ለመጓዝ ዝግጁ እንሆናለን? እንደ እውነቱ ከሆነ ምንም ያህል ርቀን አንሄድም። አንድን ሰው ወደ ክርስቶስ ማምጣትና ያንን ሰው ስለሚጠብቁት አደገኛ ሁኔታዎች ማስጠንቀቅ ሁለቱም መልካም ነገሮች ናቸው። በተጨማሪም ያንኑ ሰው የክርስትናን ሕይወት መሠረታዊ እውነታዎች ማስተማር ይገባል።

ጳውሎስ ክርስቶስን መስበክ ብቻ ሳይሆን «የተሰወረ የጥበብና የእውቀት መዝገብ ሁሉ በእርሱ እንደሆነ (ቆላ. 2:3) አስተምሮአል።» አንድ አማኝ ማወቅ የሚያስፈልገው ሁሉ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር የተያያዘ ስለሆነ ሌላ አዲስ ትምህርት ማቅረብ አስፈላጊ አልነበረም። የጳውሎስ አሳብ «ሰውን ሁሉ በጥበብ ሁሉ ማስተማር» ነበር (ቆላ. 1:28)። ጥበብ በተገቢው መንገድ እውቀትን ማቅረብ ማለት ነው። የሐሰት አስተማሪዎች ለሕዝቡ «በመንፈሳዊ ሕይወታቸው እንዲበለጽጉ» የሚያደርጋቸውን «የተሰወረ ጥበብ» እንደሚሰጡ ቃል ገብተው ነበር። ዳሩ ግን መንፈሳዊ ጥበብ ሁሉ የሚገኘው በኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው።

የጳውሎስ መሻት (1:28)፥ ጳውሎስ እያንዳንዱን አማኝ «በክርስቶስ ፍጹም አድርጎ» ለማቅረብ ይፈልግ ነበር። «ፍጹም» የሚለው ቃል በኖስቲክ አስተማሪዎች ዘንድ ተወዳጅ ነበር። ይህም ልምድ የሌለውን አዲስ ደቀ መዝሙር ማለት ሳይሆን የበሰለና የሃይማኖቱን ምሥጢራት ሙሉ ለሙሉ የተረዳውን ሰው የሚያመለክት ነበር። ጳውሎስ በዚህ ቃል የተጠቀመው «ምሉዕ፥ በክርስቶስ የበሰለ» ለማለት ፈልጎ ነው። የመስበክ፥ የማስጠንቀቅና የማስተማር ግብ ይኸው ነው።

የዚህ መንፈሳዊ ብስለት ማስረጃዎች ምንድናቸው? ቀጥሎ ጳውሎስ እነዚህን ነገሮች ይገልጻል (ቆላ. 2:2)።

መጽናናት - «ልባቸው እንዲጽናና» ይላል። ሰዎችን ማጽናናት ማለት ለእነርሱ አዲስ ልብ መስጠት ማለት ነው። ጥልቀት የሌለው መጽናናት በፊት ከነበሩበት አሳዛኝ ሁኔታ የባለ እንዲያዝኑ ያደርጋቸዋል። ነገር ግን እውነተኛ የሆነ መጽናናት በፊት ከነበሩበት አሳዛኝ ሁኔታ በተሻለ ሁኔታ ላይ እንዲገኙ ይረዳቸዋል። በሰዎችም ሕይወት ውስጥ ከሁሉ የተሻለው መልካም ነገር እንዲፈጸም ያደርጋል።

ፍቅር - «በፍቅርም ተባብረው»፥ የበሰለ ክርስቲያን ወንድሞችን ስለሚያውቅ አስታራቂ ነው እንጂ በጥባጭ ወይም ችግር ፈጣሪ

አይደለም። ይህ ሰው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የመንፈሳዊ አንድነት ተካፋይ ነው። ያልበሰለ ክርስቲያን ግን ራስ-ወዳድነት ስለሚያጠቃው መከፋፈልን ያመጣል።

ባለጠግነት - «ወደ መረዳት ባለጠግነት»፥ ቀደም ሲል ጳውሎስ የክርስቶስን ባለጠግነት ጠቅሶአል (ቆላ. 1:27)። እጅግ ብዙ ክርስቲያኖች እንደ ነገሥታት መኖር ሲገባቸው እንደ ጎስቋላ ምስኪኖች ይኖራሉ። የበሰሉ ክርስቲያኖች ስላጧቸው ወይም ስለሌላቸው ነገሮች አያጉረመርሙም። ይልቁንም በክርስቶስ አማካኝነት ባገኙዋቸው በርካታ ሀብቶች ተደስተው ይኖራሉ።

ማስተዋል - «በማስተዋል ወደሚገኝበት ወደ መረዳት»፥ የበሰለ ክርስቲያን የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን የሚያረጋግጥ ዋስትና በልቡ ውስጥ አለው። በክርስቶስ ያገኘው መንፈሳዊ እውቀት ያለማቋረጥ በማስተዋል እንዲመላለስ ይመራዋል። የደገነነት ዋስትና ያጡትን ክርስቲያኖች በማማከር ብዙ ጊዜ አገልግያለሁ። ከእነዚህ ሰዎች በተደጋጋሚ ያስተዋልኩት የእግዚአብሔርን ቃል ችላ በማለት በመንፈሳዊ ድንቁርና እንደሚኖሩ ነው።

ልጆቹ እንደመሆናችን መጠን እግዚአብሔር «ማስተዋል» እንዲሁም «ጥበብና እውቀት» እንዲኖረን ይፈልጋል (2:2-3)። ማስተዋል ተብሎ የተተረጎመው ቃል በቀጥታ ሲተረጎም «በአንድ ላይ ሰብስቦ ማስቀመጥ» እንደ ማለት ነው። ይህም ነገሮችን የመገምገም ብቃት ማለት ነው። ጥበብ የተረዳነውን ነገር አጥብቀን ይዘን የመቆም ችሎታችንን ያመለክታል። እውቀት ደግሞ እውነትን የመረዳት ችሎታ ነው። እነዚህ ቃላት ኖስቲኮችም አዘውትረው የሚጠቀሙባቸው ቃላት ናቸው።

የጳውሎስ ምልጃ (1:29-2:1)፥ በቆላ. 1:29 የተጠቀሰው አሳብ በቀጥታ ሲተረጎም «ለዚህም እስክንታክትና እስክንሠቃይ ድረስ እየሠራን እንደክማለን» የሚል መልእክት አለው። ጸሎትን በጣም ውብ በሆኑ ቃላት የሚገልጽ አሳብ ነው። አብዛኛው ጸሎታችን የተረጋጋና ምችትም ያልበት ሲሆን፥ ጳውሎስ ግን አንድ የግሪክ ሯጭ በአሉምፒክ ውድድሮች ላይ ለማሸነፍ ጡንቻውን በማሠራት እንደሚጋደል መንፈሳዊ ሽንጡን ገትሮ ይታገላል። ኤጳፍራንም በዚሁ መንገድ እንዲጸልይ አስተምሮታል (ቆላ. 4:2)።

እንዲህም ስለተባለ ሥጋዊ ብርታትና ኃይላችን ለጸሎት ሕይወታችን ድርሻ ወይም አስተዋጽኦ አለው ማለት አይደለም። ወይም «ከእግዚአብሔር ጋር ታግለን» መሻታችንን እንዲያሟላልን እርሱን ማድከም አለብን ማለት አይደለም። ጳውሎስ መንፈሳዊ ተጋድሎ ምን እንደሆነ ገልጽል። ይኸውም በሕይወቱ ውስጥ የሚሠራ የእግዚአብሔር ኃይል መሆኑን ነው። እውነተኛ ጸሎት ወደ አብ (ማቴ. 6:9)፣ በልጁ ስም በኩል (ዮሐ. 14:13-14)፣ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል (ይሁዳ ቁ. 20) ያመለክታል። መንፈስ ቅዱስ በሕይወታችን ውስጥ ሲሠራ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ በመሆን በኃይል ልንጸልይ እንችላለን።

መንፈስ ቅዱስ በጸሎት ሕይወታችን የሚረዳን እንዴት ነው? መንፈስ ቅዱስ ቃሉን ያስተምረናል፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ያሳየናል (ዮሐ. 16:13-15)። ጸሎት የእግዚአብሔርን አእምሮ መረዳትና እንደ ፈቃዱ መጠየቅ እንጂ የእግዚአብሔርን አእምሮ ለመለወጥ መሞከር አይደለም (1ኛ ዮሐ. 5:14-15)። ምንም እንኳ እኛ ድምፁን ባንሰማም፣ መንፈስ ቅዱስ ባለማቋረጥ ይቃትትልናል (ሮሜ 8:26-27)። የአብን ፈቃድ ስለሚያውቅ በዚያው ፈቃድ መሠረት እንድንጸልይ ይመራናል።

ጸሎት ለመጸለይ ስሜታችን የማይነሣበት ጊዜ አለ። ነገር ግን አብዝተን ልንጸልይ የሚገባን በእንዲህ ዓይነት ጊዜ ነው። ከስሜታችን በተቃራኒ፣ መንፈስ ቅዱስ በጸሎት የምንተጋበትን መለኮታዊ ኃይል ይሰጠናል። የኢየሱስ ክርስቶስ የትንሣኤው ኃይል በሕይወታችን ውስጥ በሙላት ይሠራል (ኤፌ. 3:20-21)።

በእነዚህ ቁጥሮች ውስጥ ጳውሎስ አገልግሎቱን በመግለጽ የጠላትን ክሶች ጸጥ አሰኝቶአል። እንዲሁም ምን ያህል እንደደከመላቸው በመግለጽ አማኞች ለእርሱ የነበራቸውን ፍቅር ቀስቅሶአል።

ሁላችንም ሐዋርያት ለመሆን ባንጠራም፣ እያንዳንዳችን ከእግዚአብሔር የተሰጠ የአገልግሎት ድርሻ አለን። ወንጌሉን በመስበክ ብዙ ነፍሳት ለመማረክ እንችላለን። ለክርስቶስ መከራ ልንቀበልና እግዚአብሔር የሰጠንን አገልግሎት ልንፈጽም እንችላለን። ለእግዚአብሔር ሕዝብ በጸሎት ልንጋደልና ወደ መንፈሳዊ ብስለት እንዲደርሱ ልናበረታታቸው እንችላለን። ጳውሎስ ግለሰቦችን ለማገልገል ጊዜ ወስዶአል፤ ይህንን ለመረዳት በቆላስይስ 1:28 «ሰውን ሁሉ» (እያንዳንዱን ሰው) በማለት

ያቀረበውን ድግግሞሽ ማየት ይቻላል። ጥቂት አማኞችን ስናገለግል ጠቅላላ ምእመኑን እያገለገልን ነው ማለት ነው።

እግዚአብሔር የሰጠዎትን አገልግሎት እየፈጸሙ ነዎት?

ሕያዋንና ንቁ የሆኑ ቅዱሳን

ቆላስይስ 2:4-15

በአንድ ትምህርት ቤት አካባቢ ስለተከፈቱት አላስፈላጊ የንግድ ቤቶች ጉዳይ ስላሳሰበው ስለ አንድ መጋቢ ታሪክ አስታውሳለሁ። የንግድ ቤቶችን አላስፈላጊነት በመግለጽ አጥብቆ ይቃወማቸው ነበርና ይኸው አቋሙ በመጨረሻ ወደ ፍርድ ቤት ችሎት እንዲቀርብ አደረገው። የነጋዴዎቹ ጠበቃም የወንጌሉን አገልጋይ ለማሳፈር የሚችለውን ሁሉ አደረገ።

ዳኛውም፡- «አንተ መጋቢ አይደለህምን?» በማለት ጠየቀው አክሉም፡- «መጋቢ ማለት እረኛ ማለት አይደለምን?» አለው።

አገልጋዩም በፍችው ተስማማ።

«መልካም! አረኛ ከሆንህ፤ ለምን ዐርፈህ በጎችህን አትጠብቅም?» አለው።

መጋቢውም ፡- «ምክንያቱም ዛሬ ተኩላዎችን እየተዋጋሁ ነኝ» በማለት ፈጣን መልስ ሰጠው።

በቆላስይስ የነበረችውን ቤተ ክርስቲያን ጠላቶች እያጠቁአት እንደነበር በማወቅ፤ ጳውሎስ ለምእመናን የማበረታቻ መልእክት ይጽፍላቸዋል። ምክሩን ከተቀበሉ፤ የቆላስይስ ሰዎች ጠላቶቻቸውን ያሸንፋሉ።

በመንፈሳዊ ዕድገት በርቱ። (ቆላ. 2:4-7)

በክርስትና ሕይወት ውስጥ ወደ ፊት መራመድ ወይም ቀስ በቀስ ወደ ጓላ መንሸራተት እንጂ ከቶውንም ባሉበት መርገጥ አይቻልም። «ወደ ክርስቲያናዊ ብስለት እንገስግስ!» የሚለውን ጥሪ ልንታዘዘው የሚገባን ጥሪ ነው። (የዕብ. 6:1 ቀጥተኛ ትርጉም)። መንፈሳዊ ዕድገትን የማያሳይ ክርስቲያን ለጠላት የተጋለጠ ዓላማ ነው። ጠላት ሊያጠቃውና ሊያጠፋው የተቻለውን ሁሉ ያደርጋል።

የዕድገት አስፈላጊነት (2:4)፤ ሰይጣን አታላይ ስለሆነ አማኞችን ወደ ስሕተት ሊመራ ይፈልጋል። ይህንንም የሚያደርገው በማታለያ ቃላት

በመጠቀም ነው። በዚህ ስፍራ የተጠቀሰው የግሪክ ቃል አንድ የሕግ ባለሙያ ተከላሹን ሰው ለማሳመን የሚያቀርበው የመከራከሪያ አሳብ ዓይነት ነው። ሰይጣን ሐሰተኛ ስለሆነ (ዮሐ. 8:44)፥ በሐሰተኛ ቃሉ አማኞችን ወደ ተሳሳተ አቅጣጫ ሊመራቸው ይፈልጋል። ስለሆነም መንፈሳዊ የመለየት ተግባራትን መለማመድና መንፈሳዊ እውነትን ማወቅ በጣም አስፈላጊ ነው።

የዕድገት ባሕርይ (2:5-7)፥ ጳውሎስ ለምክሩ አጽንዖት ለመስጠት፥ መንፈሳዊ ዕድገትንም ለማብራራት በርካታ ምሳሌያዊ ገለጻዎችን አቅርቦአል።

ሠራዊቱ (ቁ. 5)፥ ሥርዓትና ጽናት የሚሉት ቃላት ወታደራዊ ቋንቋዎች ናቸው። በመሆኑም በጠላት ላይ በኅብረት የተሰለፈው ሠራዊትን ያመለክታሉ። ሥርዓት የሚለው እያንዳንዱ ወታደር ተገቢ ስፍራውንና ደረጃውን ጠብቆ መሰለፍ እንዳለበት ይገልጻል። ሁሉም ሰው ጀኔራል ሆኖ ጦሩን ሊመራ አይችልም፤ ጀኔራሉም ደግሞ ብቻውን ሊዋጋ አይችልም። ጽናት በውጊያ ሜዳ በጠላቶቻቸው ላይ ጠንካራ አቋም ያላቸውን ወታደሮች ያመለክታል። ወታደሮች በጦር ሜዳ ላይ እንደሚያደርጉት ሁሉ ክርስቲያኖች በሥነ-ሥርዓትና በታዛዥነት ዕድገት ማሳየት ይኖርባቸዋል።

ተጓዦች (ቁ. 6)፥ የክርስትና ሕይወት ከጉዞ ጋር ተወዳድሮአል። በመሆኑም አማኞች እንዴት በእምነት መጓዝ (መመላለስ) እንዳለባቸው መማር አለባቸው። ቀደም ሲል ጳውሎስ አንባቢዎቹን «በጌታ እንደሚገባ ይመላለሱ ዘንድ» (ቆላ. 1:10) ሲያበረታታቸው ተመልክተናል። ይህንኑ ገለጻ እንደገና ይጠቀምበታል (3:7፤ 4:5)። ከቆላስይስ መልእክት ጋር አብሮ በተጻፈው የኤፌሶን መልእክት ውስጥ ጳውሎስ ይህንን ገለጻ ቢያንስ ሰባት ጊዜ ያህል ተጠቅሞበታል (ኤፌ. 2:2፥ 10፤ 4:1፥ 17፤ 5:2፥ 8፥ 15)።

በመጀመሪያ ክርስቶስን በእምነት በተቀበልንበት ዓይነት ሁኔታ መመላለስ አለብን። የኖስቲክ አስተማሪዎች ለክርስቲያናዊ ብስለት አንዳንድ «አዳዲስ እውነቶችን» ለማስተዋወቅ ቢፈልጉም፥ ጳውሎስ ግን አውግዞአቸዋል። እንዲሁም፡- «በክርስቶስ ስለጀመራችሁ፥ በእርሱ መቀጠል አለባችሁ፤ በእምነት ስለጀመራችሁ በእምነት መቀጠል

አለባችሁ። መንፈሳዊ ዕድገትን ለማግኘት ብቸኛው መንገድ ይህ ነው» ብሎአቸዋል።

ዛፍ (ቁ. 7)፥ ሥር ሰድዳችሁ የሚለው ቃል ከዕፅዋት ወይም ከግብርና ጋር የተያያዘ ቃል ነው። የግሪኩ ቃል የጊዜ አመልካች የሚያመለክተው «ለአንዴና ለዘለዓለሙ ሥር ሰድደው» እንዲታነጹ ነው። ክርስቲያኖች በእያንዳንዱ «የትምህርት ነፋስ የሚፍገመገሙ» (ኤፌ. 4: 14) ሥር የሌላቸው ደካማ ዕፅዋቶች መሆን የለባቸውም፤ ወይም ከአንዱ ዐፈር ወደ ሌላው የሚዘዋወሩ «ችግኞች»ም መሆን የለባቸውም። አንድ ጊዜ በክርስቶስ በማመን ከተተከልን ዐፈሩን የምንቀይርበት ምክንያት የለም። ሥሮቹ ምግብና ውኃን ከመሬት ውስጥ ስለሚሰቡ ዛፋ ሊያድግ ይችላል። እንዲሁም ሥሮቹ ለዛፋ ጥንካሬንና ጽናትን ይሰጣሉ።

ሕንፃው (ቁ. 7)፥ ታነፁ የሚለው የሕንፃ ጥበብ ቋንቋ ነው። ይህ «ታነፁ» የሚለው ቃል የአሁን ጊዜን ነው የሚያመለክተው። ክርስቶስ እንዲያድነን በእርሱ በምንታመንበት ጊዜ በመሠረቱ ላይ ቆመናል ማለት ነው። ከዚያም ጊዜ ጀምሮ በጸጋ እያደግን እንሄዳለን። በጳውሎስ መልእክቶች ውስጥ አብዝቶ የሚገኘው ማንጽ የሚለው ቃል «መንገዳት» የሚል ትርጉም አለው። የመንፈሳዊ ዕድገት ማለት ለእግዚአብሔር ክብር በቤተ መቅደሱ ሕንፃ ላይ እየገነቡ መሄድ ማለት ነው።

ትምህርት ቤቱ (ቁ. 7)፥ ክርስቲያንን የሚያንፀውና የሚያጠነክረው የእግዚአብሔር ቃል ነው። ኤጳፍራ በታማኝነት የቃሉን እውነት ለቆላስይስ ሰዎች አስተምሮአል (1: 7)። ዳሩ ግን የሐሰት አስተማሪዎች ያንን ትምህርት እያቃለሉት ነበር። ዛሬ የእግዚአብሔርን ቃል የሚያጠኑ ክርስቲያኖች በእምነት ጸንተው ይቆማሉ። መጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነትን የተማሩትን አማኞች ሰይጣን በቀላሉ ሊያስታቸው አይችልም።

ወንዝ (ቁጥር 7)፥ መብዛት የሚለውን ቃል ጳውሎስ አዘውትሮ ይጠቀምበታል። ይህም በወንዙ ዳርቻ ሞልቶ የፈሰሰውን የወንዝ ሙላት ያሳያል። በጌታ ያለን የመጀመሪያው ልምምዳችን የሕይወትን ውኃ በእምነት መጠጣት ሲሆን ይህም በውስጣችን የሚፈልቅና የሚፈስ የውኃ ምንጭ ይሆናል (ዮሐ. 4: 10-14)። ዳሩ ግን ያ የሚፍለቀለቅ የውኃ ምንጭ ጥልቅ የሆነ «የሕይወት ውኃ ወንዝ» (ዮሐ. 7: 37-39) መሆን አለበት። ምናልባት በጳውሎስ አእምሮ ውስጥ ያለው ነገር ከመቅደሱ የሚፈሰውና (ሕዝ. 47) በየጊዜው ጥልቀቱን እየጨመረ የሚሄደውን የውኃ

ምንጭ ምሳሌ ሳይሆን አይቀርም። በጣም የሚያሳዝነው ግን ብዙዎቻችን ዕድገት አናሳይም። ሕይወታችን ኃያል ወንዝ በመሆን ፋንታ የደካማ ኩሬ ዓይነት ነው።

አሁንም ጳውሎስ «ምስጋና»ን ጠቅሶአል (ቆላ. 1:3፥ 12 ይመልከቱ)። አመስጋኝ መንፈስ የክርስቲያናዊ ብስለት ምልክት ነው። አንድ ክርስቲያን ምስጋና የሚበዛለት ከሆነ እውነትም መንፈሳዊ ዕድገት እያሳየ ነው ማለት ነው።

እነዚህን የመንፈሳዊ ዕድገት መግለጫዎች በመመልከት አዳጊ ክርስቲያን እንዴት ጠላትን በቀላሉ እንደሚያሸንፍና ወደ ጥፋትም እንደማያመራ እንመለከታለን። መንፈሳዊ ሥሮቹ በክርስቶስ የጠለቁ ከሆኑ፥ ሌላ ዐፈር አይፈልግም። መሠረቱ በእርግጥ ክርስቶስ ከሆነ፥ ከዚያ እግሩን መንቀል አያስፈልገውም፤ ቃሉን እያጠናና እያደገ ከሆነ፥ በቀላሉ በሐሰት ትምህርት ሊፈታ አይችልም። እንዲሁም ልቡ በምስጋና የተሞላ ከሆነ፥ በክርስቶስ ካገኘው ሙላት ፈቀቅ ለማለት አሳብ እንኳ አይኖረውም። አስተማማኝ መሠረት ያለው፥ የሚያድግና የሚያመሰግን ክርስቲያን ወደ ጥፋት ሊያመራ አይችልም።

ከመንፈሳዊ ችግሮች ተጠንቀቁ (ቆላ. 2:8-10)

ጳውሎስ በዚህ ማስጠንቀቂያ ውስጥ እንደገና ወታደራዊ ቋንቋ ሲጠቀም እንመለከተዋለን፡- «ማንም ሰው እንዳይማርካችሁ ተጠንቀቁ» (ቀጥተኛ ትርጉም)። እንደ ማንኞቹም የሐሰት ትምህርት ተከታዮች ሁሉ እነዚህም የሐሰት መምህራን ሌሎችን ሰዎች ወደ ክርስቶስ ሲያመጡ አይታዩም። ተከታዮቻቸውን ከቤተ ክርስቲያን ውስጥ ነው የሚያጠምዱት! ወደ ፀረ-ክርስትና እምነት ከተወሰዱት ውስጥ ብዙዎቹን አነጋግሮ እንደተረዳሁት እነዚህ ሰዎች ወደዚያ የሐሰት ትምህርት ከመግባታቸው በፊት ከቤተ ክርስቲያን ጋር ኅብረት የነበራቸው ወይም ራሳቸው ክርስቲያኖች እንደነበሩ አስተውያለሁ።

የሐሰት አስተማሪዎች ሰዎችን የሚያጠምዱት እንዴት ነው? መልሱ ቀላል ነው፡- እነዚህ «ምርኮኞች» የእግዚአብሔርን ቃል እውነትነት ስለማያውቁ ነው ወደ ሐሰት ትምህርት የሚነዱት። ስለዚህም በሐሰተኛ አስተማሪዎች ፍልስፍናና ባዶ ማታለያ ይማረካሉ። (ይህ ማለት ፍልስፍና ሁሉ ስሕተት ነው ማለት አይደለም። ምክንያቱም ክርስቲያናዊ የሕይወት ፍልስፍና አለ። «ፍልስፍና» የሚለው የቃሉ ትርጉም «ጥበብን

መውደድ» ማለት ነው)። አንድ ሰው የክርስትና እምነት ትምህርቶችን ጠንቅቆ ካልተረዳ በቀላሉ በሐሰተኛ ሃይማኖቶች ሊወሰድ ይችላል።

ይህ የሐሰተኛ አስተማሪዎች ፍልስፍና ከበርካታ ምክንያቶች የተነሣ «መሠረት የለሽና ከንቱ ማታለያ» ነው (ቁ. 8)። ቀድሞ ነገር ይህ፣ የሰዎች ወግ እንጂ የእግዚአብሔር እውነት አይደለም። ወግ ማለት «ከቀደመት የተወረሰ ባህል» እንደ ማለት ነው። በእርግጥ እውነተኛ ክርስቲያናዊ ወግ አለ (2ኛ ተሰ. 2፡15፤ 3፡6፤ 2ኛ ጢሞ. 2፡2፤ 1ኛ ቆሮ. 15፡3-11)። ለማንኛውም ትምህርት ወሳኙ ጉዳይ ምንጩ ነው፡- የመጣው ከእግዚአብሔር ነው ወይስ ከሰው? በጌታችን ዘመን የነበሩ የሃይማኖት መሪዎች የራሳቸው የሆኑ ወጎች ስለነበሯቸው ለወጋቸው ለመታዘዝና ለመጠበቅ አጥብቀው ይጥሩ ነበር (ማቴ. 15፡1-20)። ሐዋርያው ጳውሎስም እንኳ ጌታን ከማግኘቱ በፊት «ለአባቶች ወግ ከመጠን በላይ ይቀና» ነበር (ገላ. 1፡14)።

አንድ አዲስ ክርስቲያን ከሩቅ አገር ቢመጣና አብዛኛዎቹን አብያተ ክርስቲያናታችንን ቢጎበኝ፣ የእግዚአብሔር ቃል ድጋፍ የሌላቸው አሳቦችና ልምዶች በመመልከት መደንቁ አይቀርም። ሰው-ሠራሽ ወጎቻችንን እግዚአብሔር ከሰጠን የቅዱሳት መጻሕፍት ትምህርቶች በላይ አስፈላጊዎች አድርገን ይዘናቸዋል። መንፈሳዊ ቅርሶቻችን የሚያስታውሱን የቤተ ክርስቲያን ወጎች መጥፎ ባይሆኑም፣ እነዚህን ወጎችና ልማዶች ከእግዚአብሔር ቃል በላይ እንዳናደርጋቸው መጠንቀቅ አለብን።

የሐሰት አስተማሪዎቹ ወጎች «መሠረት የለሽና ከንቱ ማታለያዎች» የሆኑበት ሌላው ምክንያት፡- «የመጀመሪያ ዓለማዊ ሥርዓት» አካትተው የያዙ በመሆናቸው ነው። በዚህ ስፍራ «የመጀመሪያ ትምህርት» ተብሎ የተተረጎመው የግሪክ ቃል «ከተርታዎቹ ወይም ከመደዳዎቹ አንዱ» የሚል ፍች አለው። ቃሉም በርካታ የተያያዙ ትርጉሞች አሉት፡- (1ኛ) የመጀመሪያ ድምፆች ወይም ፊደሎች፤ ሀ- ሁ... ማለት ነው። (2ኛ) በ2ኛ ጴጥ. 3፡10-12 በተጠቀሰው መሠረት ዓለማት የተሠሩበት ጥንተ-ተፈጥሮ ማለት ነው። (3ኛ) ዕብራውያን 5፡12 ላይ በተጠቀሰው መሠረት የአንድ ዓይነት አሠራር መሠረታዊ ዕውቀት ማለትም ሀሁ እንደ ማለት ነው። በጥንታዊቷ ግሪክ አስተሳሰብ መሠረት ይህ ቃል «ሰማያዊ አካላት ላይ ተጽዕኖ የሚያደርሱ መላእክትንና የዓለም መናፍስታዊ አካላትን»

የሚያጠቃልል ትርጉም ነበረው። በዚያን ጊዜ ሃይማኖታዊ የከዋክብት ቆጠራ በሚያደርጉ ሰዎች መዝገበ ቃላት ውስጥ ከሚገኙ ቃላት መካከል ይህ አንዱ ነበር።

መላእክትና ሰማያዊ አካላት በሰዎች ሕይወት ላይ ተጽዕኖ እንደሚያሳድሩ ኖስቲኮች ያምኑ ነበር። ምንም እንኳ አይሁዶችም የራሳቸው የቀን አቆጣጠር ቢኖራቸውም (ገላ. 4:10)፣ ቀናትን፣ «የወር መባቻን» እና ሌሎች ሃይማኖታዊ ሥርዓቶችን አስመልክቶ ጳውሎስ ማስጠንቀቂያ የሰጠው በቆላስዖስ ለሚኖሩ ክርስቲያኖች ነበር (ቆላ. 2:16)። ለሰዎቹ የሰጠው ማስጠንቀቂያ (ቆላ. 2:16) ከዚህ የኖስቲኮች ትምህርት ጋር ሳይዛመድ አይቀርም። አንድ ነገር ግን እውነት ነው፡- ይኸውም ስለ አጋንንትና መላእክት የቀረቡት እንደዚህ ዓይነት ትምህርቶች የእውነተኛ ክርስቲያናዊ ትምህርት ክፍል አይደሉም፤ እነዚህ ትምህርቶች ሰይጣናዊ ናቸው።

ይህ ትምህርት ከክርስቶስ ስላልሆነ ከኮከብ ቆጠራ እና ከሌሎች የመናፍስት ልምምዶች እንድንርቅ ማስጠንቀቂያ ሊሆን የሚበቃ ነው። የከዋክብትን እንቅስቃሴ የሚያመለክተው ትንቢታዊ ቃል በሙሉ ከቃለ እግዚአብሔር ትምህርት ጋር የሚቃረን ነው። ለዚህ ዓይነቱ ሰመመናዊ ልምምድና የሐሰት ትምህርት መጠነኛ ፍላጎት የሚያሳይ ክርስቲያን በራሱ ላይ መከራን ይጋብዛል።

በክርስቶስ ሙላትን ሁሉ ካገኘን ለምን ባዶ ፍልስፍና እንከተላለን? ይህ አርኪውንና ንጹሑን የምንጭ ውኃ ትቶ ለሽንት ቤት ማጠቢያ ከተጠራቀመ የዓለም ቆሻሻ ውኃ እንደመጣት የሚቆጠር ነው (ኤር. 2:13)። በመሠረቱ በቆላስዖስ የነበሩ የሐሰት አስተማሪዎች አማኞች ክርስቶስን እንዲተዉ አልጠየቋቸውም፤ ዳሩ ግን ክርስቶስን ከአዲሱ የፈጠራ ብልሃት አንዱ አካል አድርገው እንዲከተሉ ነበር ፍላጎታቸው። ይህ ግን ክርስቶስን ከተገቢው የበላይነት ስፍራው የሚያዋርደው ነበር።

ስለዚህ ጳውሎስ እውነተኛና ዘላቂ መፍትሔ ለሐሰት አስተማሪዎች በሙሉ ይሰጣል፡- ሙላት ሁሉ በክርስቶስ ስለሆነ፣ እናንተም በእርሱ ተዋልታችኋል። እንግዲህ ለምን ሌላ ነገር ትፈልጋላችሁ? (ቆላ. 2:9-10 ተመልከት)።

ቀደም ብለን «ሙላት» (ፕላይሮማ) የተባለውን ቃል ተመልክተናል (1:19)። የቃሉም ትርጉም «የእግዚአብሔር፣ የእርሱነቱና የባሕርይው

ጠቅላላ ድምር» ማለት ነው። ኖስቲኮች በዚህ ቃል ቢጠቀሙበትም፣ ጳውሎስ የሰጠውን ዓይነት ትርጉም አልሰጡትም ነበር። በእነርሱ አስተሳሰብ «ፕላይሮማ» ሰዎች ወደ እግዚአብሔር ሊመጡ የሚችሉባቸው የተለያዩ መንገዶችን ሁሉ የሚያጠቃልል ነበር። በኖስቲክ የሃይማኖት ልምምድ ውስጥ ትልቁ ነጥብ «የፕላይሮማ» ተካፋይ መሆን ነበር።

በመሠረቱ ከእግዚአብሔር ዘንድ የሚመጡ እንደዚህ ዓይነት ነገሮች የሉም። በሰማይና በምድር መካከል ያለው ሸለቆ በኢየሱስ ክርስቶስ ሥጋ ለባሽነት ድልድይ ተሠርቶበት ተስተካክሎአል። እርሱም «አማኑኤል፣ እግዚአብሔር ከኛ ጋር» (ማቴ. 1:23) ተብሎ ታውጆአል። ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ሙላት ሲሆን ያም ሙላት ባለማቋረጥ ሁልጊዜም በእርሱ ውስጥ በአካል ይኖራል። ጳውሎስ ቁሳዊ አካል ክፉ እንደሆነና ኢየሱስ ሰበአዊ አካል እንዳልነበረው የሚናገረውን ኖስቲኮች ትምህርት እንደገና ውድቅ ያደርገዋል።

ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ሰማይ ያረገው በሰብአዊ አካል ነው። በእርግጥ አካሉ የከበረ አካል ነበር፤ ቢሆንም እውነተኛ አካል ነበር። ከትንሣኤው በኋላ ጌታችን የቀድሞውን አካል የለበሰ ያው ቀድሞ የሚያውቁት ሰው እንጂ መንፈስ ወይም ምትሐት እንዳልሆነ ለደቀ መዛሙርቱ አረጋግጦ ነግሮአቸው ነበር (ዮሐ. 20:19-29 ተመልከት)። ይህ የከበረ ሰው ዛሬም በሰማይ አለ! ሰውም እግዚአብሔርም የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔርን ሙላት ይዞአልና።

በጣም ደስ የሚያሰኘው ነገር ደግሞ፣ እያንዳንዱ አማኝ የዚያ ክብርና ሙላት ተካፋይ መሆኑ ነው። «በእርሱ ሆናችሁ ተሞልታችኋል» (ቆላ. 2:10)። የግሪኩ ቃል የጊዜ ጠቋሚ እንደሚያመለክተው ይህ ሙላት ዘላቂ እንጂ ጊዜያዊ አለመሆኑ ነው። በጣም ቀጥተኛ ሆኖ በማስፋፋት የተተረጎመው የዶክተር ኬነት ዌስት ትርጉም ፡- «በፍጹም በእርሱ ምሉዓን ሆናችሁ አሁን ባላችሁበት ደረጃ በእርሱ ተሞልታችኋል። በእርሱ ሆናችኋል» በማለት ይገልጻል።

አንድ ሰው በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ ዳግም በሚወለድበት ጊዜ በክርስቶስ ሙሉ ሆኖ ነው የሚወለደው። መንፈሳዊ ዕድገቱም መንፈሳዊ ምግብን በመመገብ እንጂ በሌላ ተጨማሪ ነገር አይደለም። ከውስጥ ወደውጭ ያድጋል እንጂ ከውጪ የሚጨመርለት የለም። እርሱ

የእግዚአብሔር ሙላት ስለሆነ በክርስቶስ ላይ ምንም ነገር መጨመር አያስፈልግም። እንድ አማኝ ወደ ክርስቶስ ሙላት በሚቀርብበት ጊዜ «እስከ እግዚአብሔር ፍጹም ሙላት ድረስ» ተዋልቶአል (ኤፌ. 3: 19) ማለት ነው። ከዚህ በላይ ምን ያሻው ይሆን?

እንደ እውነቱ ከሆነ፤ ክርስቲያንን የተለያዩ መንፈሳዊ ችግሮች ይገጥሙታል። ለማንኛውም ሃይማኖታዊ ትምህርት ማቅረብ ያለበት መሠረታዊ ጥያቄ፤ «ለኢየሱስ ክርስቶስ፤ ለሰብዓዊነቱና ለፈጸመው ሥራ የሚሰጠው ስፍራ ምንድን ነው?» የሚል መሆን አለበት። ከደረጃው ያወርደዋል? አምላክነቱን ወይም ሰብአዊነቱን ይከዳል? ከክርስቶስ ጋር የሚያደርገውን ልምምድ ለማጎልበት አማኙ እንዳንድ አዳዲስ ልምምዶችን መጨመር እንዳለበት ይናገራል? ይህ ከሆነ ያ ትምህርት የተሳሳተና አደገኛም ነው ማለት ነው።

መንፈሳዊ ስጦታዎቻችሁን ተጠቀሙ (ቆላ. 2: 11-15)

የቆላስይስን ቤተ ክርስቲያን ያስጨንቅ የነበረው የሐሰት ትምህርት ከተለያዩ የአስተሳሰብ ክፍሎች የተውጣጣ እንደነበር ልብ ይበሉ። ከእነዚህም ውስጥ የምሥራቃውያን ሰመመን፤ የከዋክብት ቆጠራ፤ ፍልስፍና፤ እንዲሁም የአይሁድ ሕግ-አጥባቂነት ይገኙበት ነበር። ጳውሎስ በዚህ መልእክቱ የሚያነሳው የመጨረሻውን ነጥብ ማለትም የአይሁድ ሕግ አጥባቂነትን ነው። የሐሰት አስተማሪዎች ተከታዮቻቸውን እንዲገረዙና የብሉይ ኪዳን ሕግ እንዲጠብቁ አጠንክረው ያስተምሯቸው ነበር።

የኖስቲኮች ሕግ-አጥባቂነት፤ ጳውሎስ ለገላትያ ሰዎች በጻፈው መልእክት ሐሰተኛነታቸውን ካረጋገጠባቸው አይሁዶች ሕግ ጋር ሙሉ ለሙሉ ተመሳሳይ አልነበረም። ጳውሎስ በገላትያ መልእክቱ የተቃወማቸው የአይሁድ አስተማሪዎች መገረዝና ለሕግ መታዘዝ ለደኅንነት አስፈላጊ እንደሆነ ያስተምሩ ስለ ነበሩ ነው። (በዚህ ጉዳይ ላይ አንዳንድ አሳብ ለማግኘት የሐዋ. 15ን አንብቡ)። የኖስቲኮች ሕግ-አጥባቂነት፤ ክርስቲያኖች የአይሁድን ሕግ ቢከተሉ ይበልጥ መንፈሳዊ ለመሆን ይረዳቸዋል የሚል አስተሳሰብ ነበረው። የግርዘትን ሥርዓት ከፈጸሙ፤ የአመጋገብ ጥንቃቄ ካደረጉና የበዓል ቀናትን ካከበሩ «የመንፈሳዊ ብቃት» አካላት ይሆናሉ የሚል ነበር። ዛሬም በአብያተ ክርስቲያኖችን እንደዚህ ዓይነት አሳብ ያላቸው ሰዎች መኖራቸው በጣም የሚያሳዝን ነው።

ጳውሎስ ክርስቲያን በምንም ዓይነት ለብሉይ ኪዳን ሕግ የመገዛት ግዴታ እንደሌለበትና የበለጠ መንፈሳዊ ለመሆን ሕግ ሊያደርግለት የሚችለው ምንም በጎ ነገር እንደሌለ በግልጽ አስተምሮአል። የእግዚአብሔር ሙላት በሙሉ በእርሱ ውስጥ ስላለ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ለመንፈሳዊ ፍላጎታችን ሁሉ በቂ ነው። እርሱ የአካሉ ራስ ስለሆነና (ቆላ. 1: 18)፥ እኛም የአካሉ ክፍሎች ስለሆንን (1ኛ ቆሮ. 12: 12-13)፥ ከክርስቶስ ኢየሱስ ጋር ተባብረናል። ጳውሎስ ከክርስቶስ ጋር የተባበርንበትንና ከማንኛውም ዓይነት ሕግ አጥባቂነት ጋር መተባበር አላስፈላጊ ብቻ ሳይሆን ኃጢአትም የሆነባቸውን አራት ሁኔታዎች ይገልጻል።

በእርሱ ተገርዛችኋል (2: 11)። ግዝረት እግዚአብሔር ከአይሁድ ሕዝብ ጋር ቃል ኪዳን የማድረግ ምልክት ነው (ዘፍ. 17: 9-14)። ግዝረት ሥጋዊ ተግባር ቢሆንም እንኳ መንፈሳዊ ጠቀሜታ ነበረው። ችግሩ፥ የአይሁድ ሕዝቦች መንፈሳዊውን ነገር ዘንግተው በሥጋዊ ልምምድ ላይ መደገፋቸው ነበር። ሥጋዊ ተግባር ብቻውን መንፈሳዊ ጸጋ ሊያስገኝ አይችልም (ሮሜ 2: 25-29)። ብዙ ጊዜ በብሉይ ኪዳን ውስጥ እግዚአብሔር ሕዝቡን ከኃጢአታቸው ተመልሰው መንፈሳዊ የልብ መገረዝ እንዲለማመዱ ያስጠነቅቃቸው ነበር (ዘዳ. 10: 16፤ 30: 6፤ ኤር. 4: 4፤ 6: 10፤ ሕዝ. 44: 7)። ዛሬም ሰዎች እንደ ጥምቀት ወይም ቅዱስ ቁርባን የመሳሰሉ አንዳንድ ሃይማኖታዊ ሥርዓቶች እንደሚያድኗቸው በማሰብ፥ በእነዚህ ሥርዓቶች ላይ ሲደገፉ፥ የቀድሞውን ስሕተት መድገማቸው ነው።

አማኙ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በመተባበር አስቀድሞ መንፈሳዊ ግዝረትን ስላደረገ ለሥጋዊ ግዝረት ሥርዓት መገዛት አያሻውም። ዳሩ ግን እዚህ ላይ በአይሁዶች ግዝረትና በአማኞች መንፈሳዊ ግዝረት መካከል ገጽጽር አለ፡-

የአይሁዶች ግዝረት	የአማኞች ግዝረት
. ውጫዊ የአካል ግዝረት	. ውስጣዊ የልብ ግዝረት
. ከሰውነት ክፍሎች አንዱን	. ኃጢአትን በሙሉ
ብቻ የሚያካትት ሲሆን	
. የሚፈጸመው በእጅ ነው	. ያለ እጅ የሚፈጸም ተግባር ነው

ኃጢአትን ለማሸነፍ የሚሰጠው
መንፈሳዊ ፋይዳ የለም።

ኃጢአትን ለማሸነፍ
ያስችላቸዋል።

ኢየሱስ ክርስቶስ በሞተና በተነሣ ጊዜ በኃጢአት ላይ ሙሉና ፍጻሜ ያለው ድል ተቀዳጀ። ለኃጢአታችን (ደገነነት) ብቻ ሳይሆን፤ «ለኃጢአት ሞተ» (ቅድስት ሮሜ 6:10-14 ይመልከቱ)። ለሕግ ያልተቻለውን ኢየሱስ ክርስቶስ ፈጸመልን። አሮጌው ተፈጥሮ ማለት ከሥጋ የመነጨ ኃጢአት በሙሉ ስለተወገደ ከዚህ በኋላ ለሥጋዊ ምኞት ባሪያዎች መሆን አያስፈልገንም። አሁንም ኃጢአት መሥራት ስለምንችል አሮጌው የኃጢአት ተፈጥሮ አልተደመሰለም (1ኛ ዮሐ. 1:5-2:6)። ዳሩ ግን ለክርስቶስ ራሳችንን ስንሰጥና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ስንመላለስ፤ የኃጢአት ኃይል ይዳከማል፤ በመጨረሻም ይሸነፋል።

በእርሱ ሕያዋን ሆናችኋል (2:12-13)፤ በዚህ ስፍራ ጳውሎስ የጥምቀትን ምሳሌያዊ ገለጻ ይጠቀማል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ «ጥምቀት» የሚለው ቃል ቀጥተኛና ምሳሌያዊ ትርጉም እንዳለው ልብ ይበሉ። ቀጥተኛው ትርጉም ፡- «ውኃ ውስጥ መግባት፤ መስመጥ» የሚል ሲሆን፤ ምሳሌያዊ ትርጉሙ ግን ከክርስቶስ ጋር «መተባበር» ማለት ነው። ለምሳሌ የአይሁድ ሕዝብ ቀይ ባሕርን በሚያቋርጡበት ጊዜ «ከሙሴ ጋር ይተባበሩ ዘንድ ተጠመቁ» (1ኛ ቆሮ. 10:1-2)። በዚህ ጥምቀት ውስጥ ምንም ውኃ የለም፤ በደረቅ መሬት ነበር የተሻገሩት። በዚህ ወቅት ሕዝቡ ከሙሴ ጋር ተባብረው ነበር።

ምንም ያህል በሮሜል ውኃ ቢከማች እንኳ አንድን ሰው ከክርስቶስ ጋር ሞቶ በክርስቶስ ሕያው ሆኖ እንዲኖር ሊያደርግ ስለማይችል፤ ጳውሎስ በዚህ መልእክቱ ጥምቀት የሚለውን ቃል የተጠቀመው በምሳሌያዊ ትርጉሙ ነው። ውኃ ውስጥ በመጥለቅ የሚፈጸመው ጥምቀት ይህንን መንፈሳዊ ልምምድ ይገልጻል። አንድ ሰው ሲድን ወዲያውኑ በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት የክርስቶስ አካል ለመሆን ይጠመቃል (1ኛ ቆሮ. 12:12-13)። እንዲሁም ራስ ከሆነው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ይተባበራል። ይህም መተባበር በክርስቶስ ላይ የደረሰው ሁሉ በእኛም ላይ እንደደረሰ ያስረዳል። እርሱ በሞተ ጊዜ፤ እኛም ከእርሱ ጋር ሞተናል፤ እርሱ በተቀበረ ጊዜ፤ እኛም ተቀብረናል፤ እርሱ በተነሣ ጊዜ፤ እኛም ከእርሱ ጋር ተነሥተን የአሮጌውን ሕይወት የመቃብር ልብሶች ወደኋላ ጥለናል (ቆላ. 3:1-14)።

ይህ ሁሉ የሆነው «በእግዚአብሔር አሠራር በማመን» ነው (ቁ. 12)። የለወጠን የእግዚአብሔር ኃይል እንጂ የውኃው ኃይል አይደለም። የእግዚአብሔር መንፈስ እኛን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ስላስተባበረን ከእርሱ ጋር ተቀብረናል፤ ከእርሱ ጋር ተነሥተናል፤ እንዲሁም ከእርሱ ጋር በሕይወት እንኖራለን! (የግሪክ ቋንቋ ግሦች ይህንን በደንብ ይገልጻሉ፡ - አብረን ተቀብረናል፤ አብረን ተነሥተናል፤ አብረን በሕይወት እንኖራለን።) እግዚአብሔር ልጁን ከሞት ስላስነሣው የዘላለም ሕይወት አለን።

የዚህ ትምህርት ተግባራዊ ተዛምዶ በጣም ግልጽ ነው፤ ይኸውም፡ - እኛ ከክርስቶስ ጋር ስለተባበርንና ክርስቶስም የእግዚአብሔር ሙላት ስለሆነ ከዚህ በተጨማሪ ምን ያስፈልገናል? የሚል ነው። በክርስቶስ በማመን የእግዚአብሔርን ኃይል ከተለማመድን ዘንድ፣ ወደ ሞት የሕግ ሥርዓት ስለምን እንመለሳለን? እግዚአብሔር በደላችንን ሁሉ ይቅር ስላለን (ቁ. 13)፣ በፊቱ ፍጹምና ንጹሕ የሆነ አቋም አለን።

በእርሱ ከሕግ ባርነት ነጻ ሆናችኋል (2፡14)፣ ኢየሱስ ኃጢአታችንን በመስቀል ላይ መሸከም ብቻ ሳይሆን (1ኛ ጴጥ. 2፡24)፣ ሕጉንም ወደ መስቀሉ በመውሰድ ከመንገድ አስወግዶ እዚያው ጦርቆታል። የሚፈልግብንን የተቀደሱ ትእዛዛት ለማሟላት ስለማንችል ሕጉ ተቃዋሚያችን እንደነበር እርግጥ ነው። ምንም እንኳ እግዚአብሔር አሠራቱ ትእዛዛትን ለአሕዛብ ባይሰጥም፣ የሕጉ የጽድቅ ትእዛዛት ማለት የእግዚአብሔር ቅዱስ መመዘኛዎች «በልባቸው ውስጥ ተጽፈው» ነበር ማለት ነው (ሮሜ 2፡12-16)።

ኢየሱስ ክርስቶስ ለኃጢአተኞች ደሙን ሰላፈሰሰ፣ በእግዚአብሔር ቅዱስ ትእዛዝ ባመፁት ኃጢአተኞች ላይ የተከመረውን ከፍተኛ ዕዳ አስወገደ። መጽሐፍ ቅዱስ በተጻፈበት ዘመን ብዙውን ጊዜ ሒሳብ ነክ የሆኑ ጉዳዮች በብራና ላይ ነበር የሚጻፉት። አስፈላጊ ሆኖ ሲገኝ ብራናው ይታጠብና ጽሑፉ እንዲደመሰስ ይደረጋል። ጳውሎስ በዚህ ክፍል የሚሰጠው ገለጻም ይህን ይመስላል።

ዕዳን ፍቆ በማስወገድ ቅዱሱ እግዚአብሔር እንዴት ጻድቅ ሊሆን ይችላል? ልጁ በመስቀል ላይ በመሞት የዕዳውን ሙሉ ዋጋ ከፍሎአል። አንድ ዳኛ ጥፋተኛውን ሰው በነጻ ቢለቀው ሕጉን ዋጋ ከማሳጣቱም በላይ ተበዳዩን ወገን ያለ ካሳ ሊያሰናብተው ነው ማለት ነው። እግዚአብሔር

ልጁን በመስቀል ላይ በመስጠት የኃጢአትን ዕዳ ከመክፈሉም በላይ የገዛ ራሱ ሕግ ቅድስና አረጋግጦአል።

እንዲሁም ኢየሱስ ክርስቶስ ዕዳን ከመሰረዝ የላቀ ነገር አድርጓል፤ ከእንግዲህ ወዲህ በእርሱ አገዛዝ ውስጥ እንዳንሆን የሚቃወመንን ሕግ ከመንገድ አስወገደው። «ከሕግ ተፈትተናል» (ሮሜ 7:6)። «ከጸጋ በታች ነን እንጂ ከሕግ በታች አይደለንም» (ሮሜ 6:14)። በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ስንመላለስ የሕግ ጽድቅ በእኛ ውስጥ ስለሚፈጸም ሕግ-አልበኞች ነን ማለት አይደለም (ሮሜ 8:4)። ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ካለን ግንኙነት የተነሣ እግዚአብሔርን የምንታዘዘው ለእርሱ ባለን ፍቅር ምክንያት እንጂ የፍርሃት ባርያዎች ስለሆንን አይደለም።

በእርሱ ድል አድራጊዎች ሆናችኋል (2:15)፤ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ኃጢአትንና ሕግን ብቻ ሳይሆን ሰይጣንንም አሸንፎአል። ስለ ስቅለቱ በሚናገርበት ጊዜ ኢየሱስ፡- «አሁን የዚህ ዓለም ፍርድ ደርሶአል፤ አሁን የዚህ ዓለም ገዥ ወደ ውጭ ይጣላል» (ዮሐ. 12:31) ብሎአል። የክርስቶስ የመስቀል ላይ ሞት ለሰይጣን ታላቅ ድል መስሎት ነበር፤ ዳሩ ግን ሰይጣን መልሶ ሊያንሰራራ የማይችልበት ታላቅ ሽንፈት ሆኖ ተገኘ።

ኢየሱስ በመስቀል ላይ ሦስት ታላላቅ ድሎችን ተቀዳጅቶአል። በመጀመሪያ፡ «አለቅነትንና ሥልጣናትን ገፍፎአል» (ቆላ. 2:15)። ይህንንም ያደረገው ከሰይጣንና ከሠራዊቱ ማንኛውንም ዓይነት ትጥቅ በማስፈታት ነበር። አማኝ እግዚአብሔርን ባለመታዘዝ ራሱን ሲጎዳ በዚያን ጊዜ ሰይጣን አማኙን ሊያቆስለው ይችላል። ሰይጣን የጦር መሣሪያ አፈሙዙን የሚያዘርብን (እንደ ጴጥሮስ) ነቅቶ መጸለይ ሲሳነን ነው።

ሁለተኛ፡ ኢየሱስ «በእርሱ እያዘራቸው በግልጥ አሳያቸው» (ቁ. 15)። ይህንንም ያደረገው የሰይጣንን ማታለልና አስከፊነት ገሃድ በማውጣት ነው። ክርስቶስ በሞቱ፡ በትንሣኤውና በዕርገቱ የእግዚአብሔርን ትክክለኛነትና የዲያብሎስን ከንቱነት አረጋግጦአል።

ሦስተኛ፡ ድሉ «ማሸነፍ» በሚለው ቃል ውስጥ ይገኛል አንድ የሮም ጄኔራል በውጭ አገር ላይ ታላቅ ድል በማግኘት ብዙ ምርኮኞችንና ሀብቶችን ሲወስድና ለሮም አዲስ ግዛት ሲጨምር፡ «የሮም ድል» ተብሎ የሚጠራ ኦፊሴላዊ በዓል ተዘጋጅቶ አክብሮት ይሰጠው ነበር። ጳውሎስ በ2ኛው የቆሮንቶስ መልእክቱ ይህንን ሁኔታ ጠቅሶአል (2ኛ ቆሮ. 2:14 ይመልከቱ)። ኢየሱስ ክርስቶስ ፍጹም ድል ተቀዳጅቶ በድል አድራጊነት

ወደ ክብሩ ተመልሶአል (ኤፌ. 4:8-11)። በዚህም ሰይጣንን ሐፍረትና ሽንፈት አከናንቦታል።

እኔና እርሶዎ ክርስቶስ በዲያብሎስ ላይ ያገኘው ድል ተካፋዮች ነን። ዓለማትን በመቆጣጠር ወይም በሰዎች ሕይወት ላይ ተጽዕኖ ለማሳደር ለሚፈልጉት ኃይሎች መጪነቅ የለብንም! የሰይጣናዊ ኃይላትና የሥልጣናት ሠራዊት ፈጽመው ተሸንፈዋል፤ ተዋርደዋልም። የክርስቶስን ድል በምናውጅበት ጊዜ የሰጠንን መሣሪያዎች መጠቀምና (ኤፌ. 6:10-20) በእርሱም መታመን አለብን። እኛ ከዲያብሎስ ተጽዕኖ ነጻ ወጥተናል።

በክርስቶስ ያለን ስፍራና መብት ምን ያህል አስደናቂ ነው! ይህን አስመልክቶ በእምነት እየኖርን ነውን?

አማኝ ሆይ፥ ተጠንቀቅ!

ቆላስይስ 2: 16-23

በዋና ዋና መኪና መንገዶች ላይ ከሚደረጉ ቀይ መብራቶች ጀምሮ እስከ የሕክምና ባለሙያዎች ከሚያዝዙት መድኃኒቶች ድረስ፥ የሚሰጡት ልዩ ልዩ ማስጠንቀቂያዎች ከዕለታዊ ሕይወታችን ጋር የተያያዙ ናቸው። ሕፃናት ማስጠንቀቂያዎችን እንዲቀበሉ ማስተማር ያሻል፤ አዋቂዎችም ማስጠንቀቂያዎችን ችላ ሊሉ አይገባም። ማስጠንቀቂያዎቹ የሕይወት የወይም ሞት ጉዳዮች ናቸው።

መንፈሳዊ ሕይወትም የራሱ የሆኑ አደጋዎችና ማስጠንቀቂያዎች አሉት። እስራኤላውያን ወደ ተስፋዬቱ ምድር ገብተው ከሰፈሩ በኋላ እግዚአብሔርን እንዳይረሱ ሙሴ አስጠንቅቆአቸዋል (ዘጸ. 6: 12)። ጌታችን ኢየሱስ ብዙውን ጊዜ ተጠንቀቁ የሚለውን ቃል ይጠቀም ነበር (ማቴ. 7: 15፤ ማር. 12: 38፤ ሉቃስ 12: 15)።

ጳውሎስም ቀደም ብሎ ስለ ሐሰተኛ አስተማሪዎች አስጠንቅቆአል (ቆላ. 2: 8)። በዚህኛው መልእክቱ፥ በኢየሱስ ክርስቶስ ባገኘነው ሙላት ለመደሰት ከፈለግን ልብ ማለት የሚገቡንን ሦስት ማስጠንቀቂያዎች ይሰጠናል።

«ማንም አይፍረድባችሁ» (ቆላ. 2: 16-17)

ይህ ማስጠንቀቂያ በቆላስይስ የነበረውን የኖስቲክ መምህራን ሕጋዊነት ስለሚያስከትለው ችግር ይገልጣል። ትምህርቶቻቸው የምሥራቃውያን ሰመመን፥ የአይሁድ ሕግ-አጥባቂነት፥ የፍልስፍናና የክርስትና ትምህርት ድብልቅ ነበር። የአይሁድ ሕግ-አጥባቂነት ከፍተኛ ሚና እንደተጫወተ ግልጽ ነው። የሰው ባሕርይ «በሃይማኖታዊ ተግባር» ለመፈጸም ትጉ ስለሆነ ይህ የሚያስገርም አይሆንም። ሥጋ መንፈሳዊ ነገሮችን ለማከናወን ደካማ ሲሆን (ማቴ. 26: 41)፥ ሃይማኖታዊ ሕጎችንና ደንቦችን ለማከናወን ግን ብርቱ ነው። ይህ ሃይማኖታዊ ሥርዓት መጠበቁ ደግሞ ሰውን በራሱ ጽድቅ እንዲመክ ያደርገዋል። በዚህ ጉዳይ ላይ ጳውሎስ ሦስት ጠቃሚ እውነቶችን አስቀምጦአል፡-

የነፃታችን መሠረት (2:16)፥ ይህ «እንግዲህ» በሚለው ቃል ውስጥ የሚገኝ ሲሆን ቃሉም ይህንን አሳብ ካለፉት ቁጥሮች ጋር ያያይዘዋል። የነፃነታችን መሠረቱ የክርስቶስ ኢየሱስ አካልና ሥራ ነው። የእግዚአብሔር የመለኮት ሙላት ሁሉ በእርሱ ውስጥ ይገኛል (2:9)። በመስቀል ላይ የኃጢአትን ዕዳና የሕግን ኃይል ገርስሶአል (2:14)። አማኞች እንደመሆናችን መጠን፥ ከጸጋ በታች እንጂ ከሕግ በታች አይደለንም (ሮሜ 6:14-23)።

በቆላስይስ የነበሩና ከአሕዛብ ወገን የመጡ አማኞች በፍጹም ከሙሴ ሕግ በታች አልነበሩም። ምክንያቱም ያ ሕግ የተሰጠው ለእስራኤላውያን ብቻ ነበርና (ሮሜ. 9:4)። ክርስቲያኖች ስለሆኑ ራሳቸውን ለአይሁድ ሕግ ማስገዛት የመፈለጋቸው ጉዳይ እንግዳ ነገር ይመስላል። ጳውሎስ በገላትያ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ በነበሩ አሕዛብም ተመሳሳይ ችግር ደርሶበት ነበርና ለገላትያ ምዕመናን በጻፈው መልእክት የአይሁድን ሕግ ኮንኖአል (ገላ. 3:1-5)። (በጥልቀት የገላትያን መጽሐፍ ለማጥናት «አርነት መውጣት» በሚል ርእስ ከዚሁ መጽሐፍ አዘጋጅ የቀረበውን መጽሐፍ [ቪክቶር- 1975] ይመልከቱ)።

በአይሁድ ሕግ መሠረት አልተመላለሰም ብሎ በአንድ አማኝ ላይ የሚፈርድ ሰው በእርግጥ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ እየፈረደ ነው። ክርስቶስ የደኅንነትን ሥራ በመስቀል ላይ እንዳልፈጸመና በዚያም ላይ አንድ ነገር ማከል እንዳለብን እየተናገረ ነው ማለት ነው። እንዲሁም ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስ ለክርስቲያን ለሚያስፈልጉ መንፈሳዊ ፍላጎቶች ሁሉ ብቁ አይደለም ማለቱ ነው። በቆላስይስ የነበሩ የሐሰት አስተማሪዎች ሕጉን ለሚፈጽሙ ሁሉ «የጠለቀ መንፈሳዊ ሕይወት» እንደሚሰጡ ይናገሩ ነበር። ከውጭ ሆነው ሲመለከቱ ልምምዶቻቸው ጥሩ መንፈሳዊነት ያላቸው ይመስላሉ። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን ልምምዶቻቸው ምንም መንፈሳዊ ተግባር ለማከናወን አልጠቀሙም።

የሕግ እስራት (2:16)፥ ለሕይወታችሁ ቀንበር ስለሆነ ማንም ከዚህ የተለየ ነገር ቢነግራችሁ አትቀበሉት! ይህንንም ጴጥሮስ «በጫንቃ ላይ የተጫነ ቀንበር» (የሐዋ. 15:10) ብሎታል። ጳውሎስም የገላትያን ሰዎች ሲያስጠነቅቅ በዚሁ ቃል ተጠቅሞአል፡- «በነጻነት ልንኖር ክርስቶስ ነጻነት አወጣን፤ እንግዲህ ጸንታችሁ ቁሙ እንደ ገናም በባርነት ቀንበር አትያዙ» (ገላ. 5:1)።

እነዚህ የሕግ ደንቦች ከመብላትና ከመጠጣት (ከአድርግና አታድርግ) ጋር የተያያዙ ነበሩ። በብሉይ ኪዳን ሥርዓት የተወሰኑ ምግቦች «ንጹሕ» ወይም «ንጹሕ ያልሆኑ» (ዘሌ. 11 ይመልከቱ) ተብለው ተመድበው ነበር። ዳሩ ግን ምግብ በራሱ የሚያስከትለው ችግር እንደሌለ ኢየሱስ ክርስቶስ በግልጽ አስተምሮአል። አንድን ሰው መንፈሳዊ የሚያደርገው ወይም የማያደርገው ከልብ የሚወጣው ነገር ነበር (ማቴ. 15፡1-20)። ጴጥሮስ በኢየሱስ በሰንነቱ ላይ በነበረ ጊዜ (የሐዋ. 10፡9-18)፤ እንዲሁም በአንጾኪያ በጳውሎስ በተገሰጸ ጊዜ (ገላ. 2፡11-21) ይህ ትምህርት በድጋሚ ቀርቦለት ነበር። «መብል ግን ወደ እግዚአብሔር አያቀርበንም፤ ባንበላም ምንም አይጎድለንም ብንበላም ምንም አይተርፈንም» (1ኛ ቆሮ. 8፡8)።

በሙሴ አማካኝነት ስለ ምግብ የተሰጡት የእግዚአብሔር ትእዛዛት ከመንፈሳዊ ምክንያቶች በተጨማሪ ሥጋዊ ጉዳዮችም ከበስተኋላቸው ሳይኖርባቸው አይቀርም። ይህ ጳውሎስ የሚያነሣው ጉዳይ ግን የተለየ ነው። አንድ ሰው ለጤንነቱ ከማይበጅ ምግብ በመራቅ እፎይታ የሚያገኝ ከሆነ፤ ይህንኑ በማድረግ ለሰውነቱ መጠንቀቅ አለበት። ዳሩ ግን እርሱ ሊበላ ፈቃደኛ ያልሆነውን ምግብ በሚበሉት ላይ መፍረድና ተግባሩም የመንፈሳዊ ሕይወት መለኪያ እንደሆነ አድርጎ መገመት የለበትም። ሮሜ 14-15 ስለዚህ ጉዳይ መሠረታዊ አሳቦችን ይዞአል።

ዳሩ ግን የሕግ ሥርዓት ምግብን ብቻ ሳይሆን ቀናትንም ይጨምር ነበር። ይህም ደግሞ ለሙሴ ከተሰጡት ሕግጋት በተወሰደ የተወሰደ ነበር። የብሉይ ኪዳን አይሁዳዊ የሳምንቱ ሰባተኛ ቀን የሆነውን ሳምንታዊ ሰንበት እንዲጠብቅ ታዞአል (ዘጸ. 20፡9-11)። እሑድን «የክርስቲያን ሰንበት» ብሎ መጥራት ተገቢ አይደለም፤ ምክንያቱም በአዲስ ኪዳን ውስጥ በዚህ መልኩ አልቀረበም። ይልቁንም እሑድ «የጌታ ቀን» (ራእይ 1፡10)፤ የሳምንቱ የመጀመሪያ ቀን (1ኛ ቆሮ. 16፡2፤ የሐዋ. 20፡7)፤ የኢየሱስ ክርስቶስ ሞትን ድል ነሥቶ መነሣት የሚታሰብበት ዕለት ነው (የሐ. 20፡1፤ 19፤ 26)።

እንዲሁም አይሁዶች የሚያከብሯቸው የበዓል ቀናትና (ዘሌ. 25) የተለዩ «የመባቻ» በዓላት ነበሯቸው (ኢሳ. 1፡13 ይመልከቱ)። ሃይማኖታቸው ከቀን አቆጣጠር ጋር የተያያዘ ነበር። በአሮጌው ሥርዓት ይህ ሁሉ የራሱ የሆነ ተገቢ ጠቀሜታ ነበረው፤ ዳሩ ግን በአዲሱ ሥርዓት

ውስጥ ዘላቂ የእምነት ክፍል ይሆናል ማለት አልነበረም (ዮሐ. 1:17 ይመልከቱ)። ሕጉ እስራኤላውያንን ገና ከመጀመሪያው ለማሠልጠንና ሥርዓት ለማስያዝ ያገለገለ የሕፃናት አስተማሪ ነበር፤ ይኸውም ሕዝቡን ለመሢሐ የመጀመሪያ ምጽአት ለማዘጋጀት ነበር። አሁን ግን ኢየሱስ ስለመጣ፣ የሕፃናት መምህሩ ያንኑ ተግባር ማከናወን አያስፈልገውም (ገላ. 3:24-4:11)።

የብሉይ ኪዳን ሕግ ለአዲስ ኪዳን ክርስቲያኖች የሚሰጠው አገልግሎት የለውም ማለት ነውን? በፍጹም አይደለም! ሕጉ አሁንም የእግዚአብሔርን ቅድስና ስለሚገልጥ በሕጉ ብርሃን ኢየሱስ ክርስቶስ ሊታይበት ይችላል (ሉቃስ 24:27)። «ሰው እንደሚገባ ቢሠራበት ሕግ መልካም እንደሆነ እናውቃለን» (1ኛ ጢሞ. 1:8)። ሕጉ ኃጢአትን በመግለጥና የኃጢአትን ውጤቶች በማሳየት ያስጠነቅቃል፤ ዳሩ ግን ኃጢአትን ለመከላከል ወይም ኃጢአተኛውን ለማዳን የሚያበቃ ኃይል የለውም። ይህንን ማድረግ የሚችለው ጸጋ ብቻ ነው።

የጸጋ በረከት (2:17)፣ ሕጉ ጥላ ሲሆን፣ እውነተኛ አካል ያለው ግን በክርስቶስ ነው። «ሕጉ ሊመጣ ያለው የበጎ ነገር እውነተኛ አምሳል ሳይሆን የነገር ጥላ አለውና» (ዕብ. 10:1)። በኢየሱስ ክርስቶስ እውነተኛው አካል እያለልን ለምን ወደ ጥላው እንመለሳለን? ይህ እውነተኛው አካል ፊት ለፊታችን እያለ ጥላውን ለመያዝ እንደመድከም የሚቆጠር ነው!

በሃይማኖት ሰበብ ምግቦችንና ቀናትን የሚከታተሉ ሰዎች ውጫዊ የመንፈሳዊነት ገጽታ ሊያሳዩ ቢችሉም፣ እነዚህ ልምምዶች ልባቸውን ለመለወጥ አይችሉም። መንፈሳዊ ሕይወታችንን «ልንለካበትና» እንዲያውም ልንመካበት ስለምንችል ሕግን መከተል ሰውን ደስ ያሰኘዋል። ይህ ግን ከክርስቶስ መለኪያ ሚዛን የተለየ ነው (ኤፌ. 4:13)።

«ስለ ሽልማታችሁ ማንም እንዳያስቀራችሁ ተጠንቀቁ»

(ቆላ. 2:18-19)

በቀድሞ ትርጉም «ማንም አይፍረድባችሁ» ሲል በአዲሱ ትርጉም ደግሞ «ማንም ሰው ያለዋጋ እንዳያስቀራችሁ» የሚለው አባባል ሽልማት እንዳይቀበሉ ማወጅ ነው። ይህ የሩጫ ተወዳዳሪዎችን የሚያመለክት

ቋንቋ ነው። ዳኛው የውድድሩን ሕግጋት ስላላከበረ ተወዳዳሪውን ከሜዳ ያስወጣዋል። ተወዳዳሪው የአገሪቱ ዜጋ የመሆን መብት አይነፈገውም፤ ዳሩ ግን ሽልማት የማግኘት ክብሩን ያጣል። የእግዚአብሔርን ትእዛዛት ለመፈጸም ያልቻለ ክርስቲያን ደኅንነቱን አያጣም፤ ዳሩ ግን የጌታን ተቀባይነት ማረጋገጫና ለሚታመኑለት ሁሉ ተስፋ የሰጣቸውን ሽልማት አያገኝም (1ኛ ቆሮ. 3: 8)።

ለሚያገለግሉት ሽልማት እንደሚሰጥ ተስፋ መስጠቱ የእግዚአብሔር ባለ ጸግነትና ልግስና ተግባሩ ነው። እርሱ የኛ ባለ ዕዳ አይደለም። ከፍርድ ስላዳነን ልናመሰግነውና ሽልማት ብናገኝም ባናገኝም ልናገለግለው ይገባል። ብዙዎቹ የእግዚአብሔር ባሪያዎች ከፍቅርና ከመስጠት የተነሣ ስለሚያገለግሉት ስለ ሽልማቶቹ አስበው አያውቁም ይሆናል። በሲኦል ውስጥ የፍርድ ተዋረድ እንዳለ ሁሉ (ማቴ. 23: 14) እንዲሁም አማኞች ሁሉ በከበረው አካላቸው ክርስቶስን ቢመስሉም በመንግሥተ ሰማይም የከብር ተዋረድ ይኖራል። ከቀደሙት የእንግሊዝ ክርስቲያኖች (ፒዩሪትን) አንዱ የነበሩት ቶማስ ዋትሰን እንዲህ በማለት በትክክል ገልጸውታል፡ - «ምንም እንኳ እያንዳንዱ ዕቃ ሙሉ ቢሆንም (በመንግሥተ ሰማይ) አንዱ ዕቃ ከሌላው ዕቃ የበለጠ ሊይዝ ይችላል»።

እንግዲህ፡ የዛሬው ሕይወታችን ነገ ልንቀበለው ያለንን ሽልማት ሊያሳጣን እንደሚችል ልብ ማለት ይገባል። በተለይ በዚህ ስፍራ፡ በጳውሎስ አእምሮ የነበረው አደገኛ ሁኔታ «ሚስቲሲዝም» የተባለው ስመመን ነው። ይህም አንድ ሰው ከእግዚአብሔር ቃል ወይም ከመንፈስ ቅዱስ በፍጹም ተለይቶ ከመንፈሳዊ ዓለም ጋር ቅጽበታዊ ልምምድ ማድረግ እንደሚችል የሚያስረዳ እምነት ነው። በቆላስይስ የነበሩ የሐሰት አስተማሪዎች ራእዮችን ያዩና ከመላእክት ጋር ግንኙነት ያደርጉ ነበር። የእግዚአብሔርን ቃልና መንፈስ ገለል በማድረግ ለአጋንንታዊ እንቅስቃሴዎች በሙሉ፡ ራሳቸውን ያጋልጡ ነበር፤ ምክንያቱም ሰይጣን እንዴት አድርጎ የተጭበረበሩ አስመላይ ልምምዶችን ለሰዎች እንደሚሰጥ ያውቃልና (2ኛ ቆሮ. 11: 13-15)።

ጣልቃ-መግባት የሚለው ቃል በጊዜው የነበሩ የተመስጦ ሃይማኖት ተከታዮች ይጠቀሙበት የነበረ የረቀቀ ትርጉም ያለው ቃል ነበር። የቃሉም ትርጉም «በአምልኮው ውስጠኛ ክፍል እግርን ማሳረፍ፡ ወደ ሃይማኖቱ ምሥጢራት ሙሉ ለሙሉ ዘልቆ መግባት» እንደማለት ነው።

ማንኛውም ክርስቲያን እግዚአብሔር ወዳለበት ስፍራ ለመድረስ በዚህ ዓይነቱ ሥርዓት ውስጥ ማለፍ አያስፈልገውም። «ወደ ቅድስት በኢየሱስ ደም» የመግባት ድፍረት አለን (ዕብ. 10: 19)። ስለሆነም «ወደ ጸጋው ዙፋን በእምነት እንቅረብ» (ዕብ. 4: 16)። የመላእክትን አምልኮ የወሰድን እንደሆነ መላክእት እኛን የሚያገለግሉን አገልጋዮች ናቸው! መላእክት «ሁሉ መዳንን ይወርሱ ዘንድ ስላላቸው ለማገዝ የሚላኩ የሚያገለግሉም መናፍስት አይደሉም?» (ዕብ. 1: 14)።

በእርግጥ ይህ ሁሉ ምሥጢራዊ ሥርዓት በውሸት ትሕትና የተጋረደ ነበር። እንደ እውነቱ ከሆነ ትሕትና መስሎ የቀረበው ራሱን ሸፋፍኖ የቀረበ ትዕቢት ነበር። የኖስቲክ ተከታይ፡- «በቀጥታ ወደ እግዚአብሔር ለመድረስ ብቁ ስላልሆንሁ ከመላክእት በአንዱ እጀምራለሁ» ማለቱ የማይቀር ነው።

ከልጁ ከኢየሱስ ክርስቶስ ውጭ በማንም ወይም በምንም በኩል ወደ እግዚአብሔር አብ ለመቅረብ የሚደረገው መከራ ሁሉ ጣዖትን ማምለክ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በእግዚአብሔርና በሰው መካከል ብቸኛው አማላጅ (መካከለኛ) ነው (1ኛ ጢሞ. 2: 5፤ ዮሐ. 14: 6)። በመላእክት ወይም አሁን በሰማይ ባሉ ቅዱሳን በኩል አምልኮውን የሚያካሂድ ሰው ለእግዚአብሔር ቃል ሥልጣን ስለማይገዛ ትሕትናውን ሊያረጋግጥ አይችልም። የዚህ ዓይነቱ ሰው በትዕቢት ተነሣሥቶ የእግዚአብሔርን ቃል በሰው-ሠራሽ ልማዶች እየተካ ነው። «ባላየውም ያለ ፈቃድ እየገባ፣ በሥጋዊ አእምሮው በከንቱ ይታበያል» (ቆላ. 2: 18)።

እውነተኛ አምልኮ ሁሉጊዜም ሰውን ትሑት ያደርጋል። አእምሮ በእግዚአብሔር ታላቅነት ሲያገዝ፣ ልብም በእግዚአብሔር ፍቅር ይሞላል፤ ፈቃድም እግዚአብሔር ለሕይወት ላለው ዓላማ ይገዛል። ኖስቲኮች ግን በመጀመሪያ «በጥልቅ መንፈሳዊ እውቀት» ላይ በማተኮር የእግዚአብሔርን እውነት ችላ ብለዋል። «ውስጣዊ ምሥጢሮቻቸው» ትልቅ ጭንቅላት እንጂ የሚቃጠል ልብ ወይም የሚገዛ ፈቃድ አላደሏቸውም። «እውቀት ያስታብያል ፍቅር ግን ያንጸል» (1ኛ ቆሮ. 8: 1)።

ከእግዚአብሔር ጋር የምናደርገው እውነተኛ መንፈሳዊ ልምምድ ወደ መገዛትና አገልግሎት እንደሚመራ መረዳት አስፈላጊ ነው። ኢዮብ ጌታን በተገናኘ ጊዜ፡- «መስማትንስ በጀሮ በመስማት ለምቼ ነበር፤ አሁን ግን

ዓይኔ አየችህ፤ ስለዚህ ራሴን እንቃለሁ፤ በዐፈርና በዐምድ ላይ ተቀምጬ እጸጸታለሁ» (ኢዮብ 42:5-6) ብሎአል። ጴጥሮስም ከጌታው ፊት ወድቆ፡- «ጌታ ሆይ፥ እኔ ኃጢአተኛ ነኝ ከእኔ ተለይ» (ሉቃስ 5:8) ብሎአል። ኢሳይያስ ጌታን አይቶ ምንኛ ኃጢአተኛ ሰው እንደሆነ ተገንዝቦአል (ኢሳ. 6)። እንዲሁም ዮሐንስ የተነሣውን ክርስቶስን በተመለከተ ጊዜ እንደሞተ ሰው ከእግሩ ሥር ወድቆአል (ራእይ 1:17)።

አንዳንድ ሰዎች በጸሎት ወደ እግዚአብሔር ሲቀርቡ፥ አለዚያም በውይይታቸው ወይም በምስክርነታቸው ስለ እርሱ በፈዝ የሚናገሩ ይመስላሉ፤ ይህ ግን በእርሱ ፊት ርካሽ ከመሆኑም በላይ እንደ ስድብ ይቆጠራል። የበርካታ ምሁራዊ የመጽሐፍ ቅዱስ ማብራሪያዎች ጸሐፊ የነበሩት የታላቋ ብሪታንያ ጳጳስ ዌስትኮት አንድ ጊዜ፡- «ዓመት አልፎ ዓመት በተተካ ቁጥር ሰዎች በመንፈሳዊ ነገሮች ላይ የሚያስሙት የድፍረት ቃል እንድፈራና እንድንቀጠቀጥ ያደርገኛል» በማለት ጽፈዋል።

የሚያሳዝነው ይህ «በሥጋዊ አእምሮ በከንቱ እየታበዩ» የሚያራምዱት ሃይማኖት የአካሉ ማለትም የቤተ ክርስቲያን ራስ ከሆነው ከኢየሱስ ክርስቶስ ለሚመጣው እውነተኛ መንፈሳዊ መና ምትክ ሆኖ መቅረቡ ነው። ይህ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ቤተ ክርስቲያንን የክርስቶስ አካል አድርገው ከሚያቀርቡ በርካታ መግለጫዎች ውስጥ አንዱ ነው። (ሮሜ 12:4-21፤ 1ኛ ቆሮ. 12-14፤ ኤፌ. 4:4-16፤ ቆላ. 1:18፥ 24 ተመልከት።) ከመንፈስ ቅዱስ ሥራ የተነሣ አማኞች ሁላችንም የመንፈሳዊ አካል ማለትም የቤተ ክርስቲያን ብልቶች ነን (1ኛ ቆሮ. 12:12-13)። ክርስቲያኖች እንደ መሆናችን መጠን፥ የተለያዩ የሰውነት ክፍሎች እርስ በእርሳቸው እንደሚረዳዱ ሁሉ አንዳችን ሌላውን እናገለግላለን (1ኛ ቆሮ. 12:14-27)።

ዳሩ ግን አንድ አማኝ ከክርስቶስና ከሌሎች ክርስቲያኖች ወደሚገኘው መንፈሳዊ መና ካልተጠጋ በመንፈሳዊ ሕይወቱ ደካማ ይሆናል። የሐሰት አስተማሪዎች ራስ ወደሆነው ስላልተጠጉ በመንፈሳዊ ጉስቁልና ውስጥ ነበሩ፤ ዳሩ ግን ራሳቸውን መንፈሳዊ ሊቃውንት አድርገው ይቆጥሩ ነበር። ድንክዩ ሆነህ ሳለ ራስህን ግዙፍ አድርገህ ማሰብ ምን ማለት እንደሆነ እስቲ ለአንድ አፍታ ልብ አድርግ!

የሐሰት አስተማሪዎች አማኞችን ወደ ራሳቸው ለመሳብ ይጣደፋሉ። ዳሩ ግን መንፈሳዊ አካል በመመገብ እንጂ በመጨመር አያድግም።

«ጅማትንና ማሰሪያን» ጨምሮ እያንዳንዱ የክርስቶስ አካል ክፍል ለአካሉ ጤንነትና ዕድገት አስፈላጊ ነው። መንፈሳዊ ስጦታም ምንም ያህል አነስተኛ መስሎ ቢታይዎትም ለቤተ ክርስቲያን አስፈላጊ ነዎት። እንዲያውም በሕዝብ ፊት በግልጽ የሚታይ አገልግሎት የሌላቸው ሰዎችም በጓዳ አገልግሎታቸው ከሌሎቹ እኩል አስፈላጊዎች ናቸው።

በክርስቶስ መንፈሳዊ ብልጽግና መጠቀም የምንችለው በአምልኮ፣ በጸሎትና በቃሉ ነው። ሁላችንም መንፈሳዊ ስጦታዎቻችንን መለማመድ የምንችልበት የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አባላት መሆን አለብን (ኤፌ. 4: 11-17)። ለእያንዳንዱ መንፈስ ቅዱስ የመገለጥ ስጦታ የሚሰጠው ለጋራ ጥቅም ነው (1ኛ ቆሮ. 12: 7 አዲሱ ትርጉም)። አዲስ ኪዳን ከአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውጭ «ተለይተው ስላሉ ቅዱሳን» የሚለው የለውም።

ይሁን እንጂ በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ብንሆንም ራስ ወደሆነው ተጠግተን ለመንፈሳዊ ሕይወታችን የሚሆን ምግብ ከእርሱ ላናገኝ እንችላለን። በቆላስይስ የነበሩ የሐሰት አስተማሪዎች ትምህርቶቻቸውን ወደ አጥቢያ ጉባኤ ለማስገባት ይጥሩ ነበር። ጥረታቸው ቢሳካ ኖሮ መንፈሳዊ ዕድገቱን በማፋጠን ፈንታ ያቆረቁዙት ነበር። የአጥቢያ ጉባኤ አባላት በክርስቶስ ውስጥ ካልኖሩ፣ ለመንፈስ ቅዱስ ካልተሰጡና ለቃሉም ካልታዘዙ፣ ራስ የሆነውን የኢየሱስ ክርስቶስን ሕይወት ለመለማመድ አይችሉም።

«በሃይማኖታዊ ስመመን» ውስጥ ሰዎችን የሚሰብ ማራኪ ነገር አለ። ምሥጢራትን ማወቅ፣ ወደ ጠለቁ ምሥጢራት ጠልቆ መግባትና ከመንፈሳዊ ዓለም ጋር መገናኘት ሁሉ የሚያስደስት ይመስላል።

ዳሩ ግን እነዚህ ልምምዶች በእግዚአብሔር ዘንድ የተወገዙ ናቸው። እውነተኛ ክርስቲያን የሚከብረው በክርስቶስ እንጂ በዝጋ ራሱ ልምምድ አይደለም። ቃሉን ይከተላል፤ በመንፈስ ቅዱስም ይመራል። በክርስቶስ ውስጥ በመኖርም በረከትንና ፍሬያማነትን ይለማመዳል። ራስ ወደሆነው ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ ከሚያስጠጋው በቀር ሌላ ተጨማሪ ልምምድ አይሻም።

«ማንም በባርነት አይግዛችሁ!» (ቆላ. 2: 20-23)

ጳውሎስ ሕግንና የሰመመን ልምምድ ኮንፍሰል፤ ቀጥሎም ራስን የማጎሳቅሉን ጥበብ ተቃውሞአል። ራስን በማጎሳቅል የሚያምን ሰው የጠበቀ ራስን የመከድና ራስን የማዋረድ ተግባራትን ይለማመዳል። ይህም ይበልጥ መንፈሳዊ ሰው ሆኖ ለመቅረብ የሚደረግ ድካም ነው። በመካከለኛው ዘመን (1500 ዓ.ም. ያህል) ይህ ራስን የማጎሳቅል ልምምድ በሰፊው ይሠራበት ነበር። ልምምዱም፡- ከጸጉር የተሠራ የሚከሰኩስ ልብስ መልበስ፤ በማይመች መኝታ ላይ መተኛት፤ ራስን መግረፍ፤ ለቀናት (ለዓመታትም) ሳይናገሩ መኖር፤ ሳይበሉ መቆየት ወዘተ. የመሳሰሉትን የሚጨምር ነው።

በሕግ-አጥባቂነትና ራስን በማጎሳቅል ልምምድ መካከል ግልጽ የሆኑ ግንኙነቶች አሉ። ይህም የሆነው ብዙውን ጊዜ ራስን የማጎሳቅሉ ብሂል «አትያዝ፤ አትቅመስ» (2: 21) ለሚሉ ሕግጋትና ደንቦች ራሱን ስለሚያስገዛ ነው። የተወሰኑ ምግቦች ወይም ልምምዶች ቅድስና የሌላቸው ስለሆኑ መወገድ አለባቸው ባይ ነው። ሌሎች ልምምዶች ደግሞ የተቀደሱ ስለሆኑ መዘውተር አለባቸው ይላል። ራስን በማጎሳቅል የሚያምን ሰው ሕይወቱ በሥርዓት የተሸበበ ነው።

ክርስቲያኖች እንደመሆናችን መጠን ሥርዓት ያለው ሕይወት አስፈላጊ እንደሆነ እናምናለን። አንዳንዶቻችን አብዝተን ስለምንመገብ ወፋፍራሞች ነን። አንዳንዶቻችን ቡና ወይም እንደ ኮካ ያሉ ለስላሳ መጠጦችን አብዝተን ስለምንወስድ የተስተካከለ ጤንነት አይሰማንም። ሰውነታችን የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደሆነ ብናምንም (1ኛ ቆሮ. 6: 19-20) አንዳንድ ጊዜ ለሰውነታችን የሚገባውን ያህል ጥንቃቄ አናደርግም። «ሰውነትን ለሥጋዊ ነገር ማስለመድ ለጥቂት ይጠቅማል» ይላል (1ኛ ጢሞ. 4: 8)። ጳውሎስ የራሱን ሰውነት በመግራት ከቁጥጥሩ ሥር አውሎታል (1ኛ ቆሮ. 9-27)። ስለሆነም በክርስትና ሕይወታችን ለሰውነታችን ጥንቃቄ ማድረግ አለብን።

ራስን በማጎሳቅል የሚያምን ሰው ሰውነቱን በመቆጣጠር ነፍሱን ለመቀደስ ይሞክራል። ጳውሎስ የሚቃወመው ይህንን የሐሰት ትምህርት ነው። ቀናትና ምግቦች ሰውን የመቀደስ ብቃት እንደሌላቸው ሁሉ ሰውነትን በመቆጣጠርም ለቅድስና የሚገኝ ትርፍ የለም። በዚህ ክፍል

ውስጥ ክርስቲያን በሃይማኖታዊ ራስን የማጎሳቆል ልምምድ እንደማይጠመድ ጳውሎስ በርካታ ምክንያቶችን ያቀርባል።

የክርስቲያኑ መንፈሳዊ ስፍራ (2:20)፥ ራስን ማጎሳቆል ከመጀመሪያ ዓለማዊ ሥርዓቶች ጋር የተያያዘ እንጂ ከእግዚአብሔር መንግሥት ባለጸገነት ጋር የሚገናኝ አይደለም። ከዚህ ቀደም የመጀመሪያ ዓለማዊ ሥርዓቶች የሚለውን ቃል በመውሰድ «የአንድ ነገር መሠረቶች ወይም ሀሁዎች» የሚል ትርጉም እንደሚሰጥ ተመልክተናል (ቆላ. 2:8)። በዚህ ስፍራ «የመጀመሪያው የዓለማዊ ሥርዓት» የሚለው ስለ ምግብ የተሰጡትን ሕግጋትና ደንቦች ያመለክታል። ክርስቲያኖች እንደመሆናችን መጠን፥ በሞቱ፥ በመቀበሩና በትንሣኤው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ካለን ጎብረት የተነሣ፥ ለዚህ ሁሉ ልምምድ ሞተናል (ቆላ. 2:12-15፤ ሮሜ 6 ይመልከቱ)። ምንም እንኳን በሥጋችን በዓለም ውስጥ ብንኖርም በመንፈሳዊ ደረጃ ግን የዓለም አይደለንም (ዮሐ. 17:15-16)። ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ስለተሻገርን (ቆላ. 1:13) ሕይወታችንን የምንመራው በእግዚአብሔር ሕግጋት እንጂ በሰዎች ሥርዓት አይደለም።

ይህ ማለት ክርስቲያን ሥርዓተ-አልበኛ ነው ማለት አይደለም። አንድ ጊዜ በአንድ ክርስቲያን ትምህርት ቤት የሚማር ተማሪ ሕግጋትን መጠበቅ «መንፈሳዊ አለመሆን» እንደሆነ አጫወተኝ። እኔም ክርስቲያን ሁልጊዜም ከእርሱ በላይ ያሉትን ባለሥልጣናት ትእዛዝ ማክበር እንዳለበት (1ኛ ጴጥ. 2:11-17) ገለጽሁለት። እንዲሁም ወደ ትምህርት ቤት ከመምጣቱ በፊት የትምህርት ቤቱን ሕግጋት ማወቅ እንዳለበትና ለመታዘዝ ፈቃደኛ ካልሆነ ግን እቤቱ መቀመጥ እንደነበረበት አስረዳሁት። ጳውሎስ ይህን ያለው ለዓመፅ ሊቀሰቅሰን ሳይሆን አንዳንድ ሕግጋትና ደንቦች ስላከበርን መንፈሳውያን እንደሆንን እንዳናስብ ሊያስጠነቅቀን ነበር።

ራስን የማጎሳቆል ሕግጋት ከንቱነት (2:21-22)፥ በመሠረቱ እነዚህ ሕግጋት በሰዎች የተፈጠሩ እንጂ፥ ከእግዚአብሔር የተሰጡ አልነበሩም። እግዚአብሔር «ደስ እንዲለን ሁሉን ነገር አትርፎ ይሰጠናል» (1ኛ ጢሞ. 6:17)። ምግብ «ከምስጋና ጋር ይቀበሉት ዘንድ ተፈጥሮአል» (1ኛ ጢሞ. 4:3)። ዳሩ ግን የሐሰት አስተማሪዎቹ «ትእዛዛትና ትምህርቶች» በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት የተላለፈውን የእግዚአብሔር ቃል ይጻረራሉ (ማር. 7:6-9 ተመልከት)። ትምህርቶቹ የሐሰት አስተማሪዎች

የሚያምኑባቸው ሲሆኑ፤ ትእዛዛቱ ደግሞ ትምህርታቸውን ከዕለታዊ ሕይወት ጋር ለመተግበር የሚሰጧቸው መመሪያዎች ነበሩ።

እግዚአብሔር ምግብን የሰጠን እንድንጠቀምበት ስለሆነ «ሥራ ላይ ከዋሉ በኋላ ሊጠፉ የተወሰኑ ናቸው» (ቆላ. 2:22)። ኢየሱስ ምግብ ወደ ሆድ እንጂ ወደ ልብ እንደማይሄድ ገልጾአል (ማር. 7:18-23)። እንዳያረከሱት በመስጋት የተወሰኑ ምግቦችን የሚያገልል ሰው ጌታችን ኢየሱስና ሐዋርያው ጳውሎስ ያስተማሩትን አልተረዳም ማለት ነው። «በራሱ ርኩስ የሆነ ነገር እንደሌለ በጌታ በኢየሱስ ሆኜ አውቄአለሁ፤ ተረድቼአለሁም» (ሮሜ 14:14)።

ብዙዎቻችን ጥንታውያን መነኩሳትን፤ ምሥራቃዊ የፍልስፍና ምሥጢራትንና የሂንዱ ወይም የእስልምና ትምህርትን ለመተቸት ፈጣኖች ነን። ዳሩ ግን ይህንኑ ተመሳሳይ ስሕተት ከቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ ማየት ይሳናል። በሥጋዊ ልምምድና በጤንነት መካከል ቀጥተኛ ግንኙነት ሲኖር፤ በሥጋዊ ልምምድና በቅድስና መካከል ምንም ግንኙነት የለም። አንድን ደካማ ክርስቲያን ላለማስቀየም ሆነ ብለን ከአንድ ዓይነት ምግብ ወይም መጠጥ ተቆጥበን ከሆነ አንድ ነገር ነው (ሮሜ 14:13-23)፤ ዳሩ ግን ከዚያ ምግብ መራቃችን ያንን ምግብ እየተመገበና እግዚአብሔርን እያመሰገነ ከሚኖር ከሌላው ክርስቲያን ወንድማችን በላይ መንፈሳውያን ያደርገናል ብለን ማሰብ የለብንም (ሮሜ 14:6)።

ራስን የማጎሳቆል ልምምድ አሳሳችነት (2:23)፤ ይህንን የሚለማመዱ ሰዎች መንፈሳውያን እንደሆኑ ይነገርላቸዋል፤ ዳሩ ግን ፍሬያቸው ይህንን አያመለክትም። በአሜሪካ ውስጥ የሚገኙ የተማሩ ሰዎች ትምህርታቸው የሰውን ልብ መለወጥ ወደማይችለው ወደ ሂንዱና ወደ ሌሎችም ምሥራቃውያን መንፈሳዊ መሪዎች ሲጎርፉ ሳይ ይገርመኛል። ይህ «በራሱ-ግፊት የሚመራ አምልኮ» እንጂ «በመንፈስና በእውነት» የሚደረግ እውነተኛ የእግዚአብሔር አምልኮ አይደለም (ዮሐ. 4:24)። ትሕትናቸው የወሸት ስለሆነ ጠንካራ ሥርዓታቸው ለውስጣዊው ሰው ምንም ሊጠቅመው አይችልም።

ለሥጋዊ ፍላጎቶች ከመገዛት ይልቅ ራስን መገዛት የተሻለ መሆኑ ባያጠራጥርም፤ እንደዚህ ዓይነቱ ራስን የመገዛት ብቃት ሁልጊዜም በመንፈሳዊ መሻት እንደተነሣሣ አድርገን ማሰብ የለብንም። ራስን በማጎሳቆል የሚያምኑ በርካታ ክርስቲያን ያልሆኑ ሰዎች አስደናቂ የሆነ

ራስን የመግዛት ተግባር ያከናውናሉ። ራሳቸውን የሚያጎሳቁሉ ሰዎች ይኸው ፍልስፍናቸው በጳውሎስ ዘመን በጣም የታወቀ ነበር። የናስቲክ አስተማሪዎች የሚያቀርቡትን ማንኛውንም ሥልጠና ተከታዮቻቸው ያስፋፋላቸው ነበር።

የክርስቶስ ኃይል በአማኙ ሕይወት ውስጥ ሥጋዊ ፍላጎትን ከመግታት የላቁ ነገሮችን ያደርጋል። ይኸውም በውስጡ አዳዲስ መሻቶችን ያስቀምጣል። ባሕርይ ፍላጎትን ይወስናል። ክርስቲያን በውስጡ የእግዚአብሔር ባሕርይ አለው (2ኛ ጴጥ. 1:4)፤ በመሆኑም ከእግዚአብሔር የሆኑ መሻቶችና ፍላጎቶች አሉት። ከውስጡ ሕይወት ስላለው መሻቶቹን ይቆጣጠር ዘንድ ውጫዊ ሕግ ማበጀት አያስፈልገውም! የእነዚህ ሰዎች ጠንካራ ሕግጋት «ሥጋዊ ስሜትን በመከላከል ረገድ ዋጋ ቢስ ናቸው» (ቆላ. 2:23)። ማንኛውንም ነገር ቢሆን ከሁሉም የተሻለ በማድረግ ፈንታ ከሁሉም የከፋ አድርገው ያከናውኑታል። በዚህ ደብዳቤ፡ በመደምደሚያ ሁሉት ምዕራፎች ላይ፡ ጳውሎስ በአማኝ ውስጥ ንጽሕናንና ድልን ለመስጠት አዲሱ ሕይወት እንዴት እንደሚሠራ ገልጿል።

ይህ ከፍል ሁለተኛውን ምዕራፍ አጠናቆ የያዘ ሲሆን ዋና ትኩረቱም በአደጋ ላይ የተመረኮዘ ነው። ጳውሎስ የኢየሱስ ክርስቶስን የበላይነት ለማስጠበቅ የሚያስችል ገለጻ ከማድረጉም በላይ የሕግ አጥባቂነት፡ የሰመመንና ራስን የማጎሳቆል ልምምድ ይቃወም ነበር። አሁን ከእኛ ይህንን መንፈሳዊ መመሪያ ማመንና በሥራ መተግበር ይጠበቅብናል።

በአምልኮ፡ በቃሉና በጸሎት ከክርስቶስ ጋር በምናደርገው ኅብረት ይህንን ሁሉ በየዕለተ ሕይወታችን እንለማመዳለን። በውስጣችን ለሚኖረው መንፈስ ቅዱስ ራሳችንን ስንሰጥ ለዕለታዊ ሕይወታችን የሚያስፈልገውን ኃይል እናገኛለን። ለአካሉ ማለትም ለቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ ነገሮችን የምናካፍለውና ለሌሎች የአካሉ ክፍሎች ለእኛ የሚያካፍሉን ከሌሎች አማኞች ጋር ባለን ኅብረት አማካኝነት ነው። ይህ ምንኛ የሚያስደንቅ የአኗኗር መንገድ ነው!

ከሕግ አጥባቂነት የምንከላከልበት ነገር ቢኖር በኢየሱስ ክርስቶስ ያለን መንፈሳዊ እውነት ነው። የሰመመን መከላከያነት የሚጠቅመው የቤተ ክርስቲያን ራስ ከሆነው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር አንድ እንድንሆን ነው።

ራስን ለማጎሳቅል ያለው መከላከያ በክርስቶስ በኩል ባለው በምቱ በቀብሩና በትንሣኤው ሕይወቱ ስለምንኖር ነው።

ክርስቶስ በእርስዎ ሕይወት ውስጥ ከሁሉም በላይ ነውን? በክርስቶስ መንፈሳዊ ኃይል እየተመላለሳችሁ ነው ወይስ በአንዳንድ ሰው ሠራሽ «የሃይማኖት» ሥርዓቶች ይደገፋሉ?

ገነት በምድር ላይ

ቆላስይስ 3: 1-11

በቆላስይስ መልእክት ሁለት የማጠቃለያ ምዕራፎች ላይ፡ ጳውሎስ እርሱ ያስተምራቸው ወደነበሩት መሠረታዊ የእምነት ትምህርቶች ተግባራዊ ተዛምዶዎች ያመራል። ክርስቲያኖች እውነትን እያወጁና ለእውነት እየተከላከሉ ዳሩ ግን በሕይወታቸው ውስጥ ይህንኑ ለማንጸባረቅ ካልቻሉ፡ እጅግም ፋይዳ የለውም። እውነትን አጥብቀው የሚከላከሉና በግል ሕይወታቸው እንከተላለን የሚሉትን ትምህርት የሚከዱ አንዳንድ ክርስቲያኖች አሉ። «እግዚአብሔርን እንዲያውቁ በግልጽ ይናገራሉ፡ ዳሩ ግን የሚያጸይፉና የማይታዘዙ ለበጎ ሥራም ሁሉ የማይበቁ ስለሆኑ፡ በሥራቸው ይከዱታል» (ቲቶ. 1: 16)።

በጳውሎስ ዘመን የነበረው የጣዖት አምልኮ ስለ ግል ምግባር የሚያስተምረው ብዙ ወይም ምንም ነገር እንደሌለ ማየት ይቻላል። አምላኪው በጣዖቱ ፊት ይሰግድና በመሠውያው ላይ መሥዋዕቱን ያኖራል። ከዚያም ወደ የቀድሞው የኃጢአት ሕይወት ይመለሳል። ሰውየው ከሚያምነው ነገር ጋር አካሄዱ ቀጥተኛ ግንኙነት አልነበረውም። ስለ መጥፎ አካሄዱም የሚኮንነው ሰው አልነበረም።

ዳሩ ግን የክርስትና እምነት ሙሉ ለሙሉ የተለየ አሳብ ወደ ጣዖት አምላኪው ጎበረተሰብ አመጣ። የክርስትና እምነት የምናምነው ነገር ከአካሄዳችን ጋር በጣም ቀጥተኛ ግንኙነት እንዳለው የሚያመለክት ነው። በክርስቶስ ማመን ማለት ደግሞ ከክርስቶስ ጋር መተባበር ማለት ነው። እንዲሁም ሕይወቱን ከተካፈልን ምሳሌነቱንም መከተል አለብን። መንፈሱ በውስጣችን ሲኖር በኃጢአት ውስጥ አንድንመላለስ አይፈቅድልንም። በዚህ ክፍል ጳውሎስ ለአንባቢዎቹ ሦስት መመሪያዎችን በመስጠት ትምህርቱን ከተግባር ጋር አዛምዶታል።

ሰማያዊውን ፈልጉ (ቆላ. 3: 1-4)

አጽንዖቱ አማኝ ከክርስቶስ ጋር ባለው ግንኙነት ላይ ነው።

ከክርስቶስ ጋር ሞተናል (3:3)። የዚህ አስደናቂ እውነት ሙሉ ገለጻ በሮሜ 6-8 ውስጥ ይገኛል። ክርስቶስ ለእኛ ምትክ ሆኖ መሞቱ ብቻ ሳይሆን እኛም ከእርሱ ጋር ሞተናል (በሞቱ ተባብረናል)። ክርስቶስ የኃጢአትን ቅጣት ለመክፈል ብቻ ሳይሆን የኃጢአትን ኃይል ለመስበር ጭምር ነበር የሞተው። በመንፈስ ቅዱስ ሥራ «በክርስቶስ» ስለሆንን (1ኛ ቆሮ. 12:13) ከክርስቶስ ጋር ሞተናል። ይህም ማለት ሊቆጣጠረን በሚፈልገው በአሮጌው የኃጢአት ተፈጥሮው ላይ ድልን ልንቀዳጅ እንችላለን ማለት ነው። «ለኃጢአት የሞትን እኛ ለወደፊት እንዴት አድርገን በእርሱ [በኃጢአት] እንኖራለን?» (ሮሜ 6:2)።

በክርስቶስ በሕይወት እንኖራለን (3:4)። ክርስቶስ ሕይወታችን ነው። የዘላለማዊ ሕይወት ማለት እኛ ኃጢአተኞች በአዳኞችን ስንታመን እግዚአብሔር የሚሰጠን ሰማያዊ ስጦታ አይደለም። ነገር ግን የዘላለማዊ ሕይወት ራሱ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው፤ «ልጁ ያለው ሕይወት አለው፤ ልጁ የሌለው ሕይወት የለውም» (1ኛ ዮሐ. 5:12)። እኛ በተመሳሳይ የጊዜ ገደብ ሙታንና ሕያዋን ነን፤ ለኃጢአት የሞትንና በክርስቶስ ሕያዋን የሆንን ነን።

አንድ ሰው፡ «ሕይወት አንተ የምትኖርለት ነገር ነው» ብሎአል። ስለ እግር ኳስ ጨዋታ ወይም ስለ ሌላ ጣፋጭ ነገር ሲወራ ልጆች ደስተኞች ይሆናሉ። ስለ መኪናዎች ወይም ስለ ልጃገረዶች ሲወራ ደግሞ ወጣቶች ስሜታቸው ይማረካል። ጳውሎስ «ለእኔ ሕይወት ክርስቶስ ነው» ብሎአል (ፊልጵ. 1:21)። ክርስቶስ የጳውሎስ ሕይወት ስለሆነ ከክርስቶስ ጋር ለሚያዛምደው ማንኛውም ነገር ደስተኛ ነበር። ይህም በእያንዳንዱ አማኝ ሕይወት ውስጥ ሊሠራ ይገባል።

ከብዙ ዓመታት በፊት በባህላዊ ውዝዋዜዎች ወይም በዘመናዊ የዳንስ ምሽት ክብብ ላይ መገኘት ስለሚወዱ ሁለት እኅተማማቾች ሰምቼ ነበር። ከዚያም ተለወጡና በክርስቶስ አዲስ ሕይወትን አገኙ። ከዚህ በኋላ ወደ ዳንስ ምሽት ክብብ ሲጠሩ የሚከተለውን ምላሽ ላኩ፡- «በቅርቡ ስለሞትን በዳንስ ምሽት ክብብ ላይ መገኘት አንችልም፤ ስለዚህ ይቅርታ እንጠይቃለን» አሉ።

ከክርስቶስ ጋር ተነሥተናል (3:1)። በሕይወት እየተመላለሱ በመቃብር ውስጥ መኖር ይቻላል። በሁለተኛው የዓለም ጦርነት ወቅት በርካታ አይሁዳውያን ስደተኞች በመቃብር ውስጥ ይሸሸጉ ነበርና

ከመቃብሮቹ በአንደኛው ውስጥ ሕፃን ልጅ እንኳ ተወልዶአል። ዳሩ ግን ኢየሱስ ሕይወቱን በሰጠን ጊዜ ከመቃብሮ ውስጥ አውጥቶ በሰማይ በዙፋን ላይ አስቀምጦናል። ክርስቶስ በእግዚአብሔር ቀኝ ስለ ተቀመጠ እኛም «በክርስቶስ» አማካኝነት በዚያ ተቀምጦናል።

«ከተነሣችሁ» የሚለው ቃል የጳውሎስ አንባቢዎች ምናልባት «አልተነሡም ይሆናል» የሚለውን የሚያጠናክር አሳብ አይደለም። ምክንያቱም አማኞች እንደመሆናችን መጠን ሁላችንም በሞት፣ በቀብር፣ በትንሣኤና በዕርገት ከክርስቶስ ጋር ተባብረናል። «እንግዲህ» የሚለው ቃል የቃሉን እውነተኛ ትርጉም ይሰጣል። በክርስቶስ ያገኘነው ከፍ ያለ ስፍራ መላምት ወይም ገና ልንደርስበት የሚገባን ግብ ሳይሆን የተፈጸመ እውነት ነው።

በክርስቶስ ውስጥ ተሰውረናል (3:3)። እኛ የክርስቶስ እንጂ የዓለም አይደለንም። በመሆኑም የምንኖርበት የሕይወት ምንጭ የሚፈልቀው ከእርሱ ዘንድ ብቻ ነው። «ከክርስቶስ ጋር ተሰውሮአልና» የሚለው መተማመኛና እርካታን ያመለክታል። የግሪክ ምሁር የሆኑት ዶክተር ኤ.ቲ. ሮበርትስን በዚህ ጉዳይ ላይ የሚከተለውን አስተያየት ሰንዝረዋል፡- «በእግዚአብሔር ውስጥ ባለው በክርስቶስ ውስጥ ስለምንኖር፣ ማንም ሌባ ወይም ራሱ ሰይጣን እንኳ ቢሆን በክርስቶስ ካለን ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለየን አይችልም» (ሮሜ 8:31-39)።

ዓለምን በተመለከተ የክርስትና ሕይወት «የተሰወረ ሕይወት» ነው፤ ምክንያቱም ዓለም ክርስቶስን አታውቀውም (1ኛ ዮሐ. 4:1-6 ይመልከቱ)። የሕይወት ግባችን ይህ ዓለም ሳይሆን ሰማይ ነው። የሚማርኩንና የሚያስደስቱንም በሰማይ የሚገኙ ነገሮች እንጂ በምድር የምናያቸው ነገሮች አይደሉም። ይህ ማለት በምድር ላይ ኃላፊነቶቻችንን መወጣት የለብንም ማለት አይደለም። ይልቁንም ዋናው ዓላማችንና ጥንካሬያችን የሚመጣው ከምድር ሳይሆን ከሰማይ ነው ማለት ነው።

በክርስቶስ ከብረናል (3:4)። ክርስቶስ አሁን በአብ ቀኝ ተቀምጦአል። ዳሩ ግን አንድ ቀን ሕዝቡን ወደ ቤቱ ለመውሰድ ይመለሳል (1ኛ ተሰ. 4:13-18)። ይህንንም ሲያደርግ ከክርስቶስ ጋር ወደ ዘለዓለሙ ክብር እንገባለን። በክብሩ በሚገለጥበት ጊዜ እኛም በክብር እንገለጣለን። እንደ ሐዋርያው ጳውሎስ አገላለጽ አሁንም ቢሆን ከብረናል! (ሮሜ 8:30)። ይሁን እንጂ ክብሩ ገና አልተገለጸም።

ክርስቶስ አስቀድሞ ክብሩን ሰጥቶናል (ዮሐ. 17:22)። ሆኖም የክብሩ ሙሉ ለሙሉ መገለጽ የአዳኙን መመለስ ይጠባበቃል (ሮሜ 8:17-25)።

አሁን ከክርስቶስ ጋር ካደረግነው አስደናቂ ትብብር የተነሣ ታላቅ ኃላፊነት ስላለን፡- «በላይ ያሉትን ነገሮች መሻት» አለብን (ቆላ. 3:1)። በክርስቶስ ሞት፣ ቀብር፣ ትንሣኤና ዕርገት፣ ከዚህ ዓለም አርጌ ሕይወት ተለይተን በአዲስ ሕይወት እንመላለሳለን።

ዳሩ ግን «በላይ ያሉትን ነገሮች» የምንሻው እንዴት ነው? ምሥጢሩ በቁጥር 2 ላይ ይገኛል፡- «ባለማቋረጥ አእምሮአችሁን፣ አትኩሮታችሁን በምድር ላይ ባሉት ሳይሆን፣ በሰማይ ባሉት ነገሮች ላይ አስቀምጡ» (ቀጥተኛ ትርጉም)። በዚህ ዓለም ስለምንኖር የዓለምን ነገር ማሰባችን አይቀርም። በሌላ በኩል ደግሞ ተስፋችን በሰማይ ስለሆነ የአእምሮአችን ትኩረት ወደ ሰማይ ሊሆን ይገባል። የእግዚአብሔር ሰው የሆኑት ዲ.ኤል.ሙዲ እንደተናገሩት «ሰማያዊ ነገር ብቻ በማሰብ በምድር ላይ ማገልገል የለብንም ማለት አይደለም»። ይህ (ዲ.ኤል.ሙዲ እንደሚሉት) «ሰማያዊ የሆነ አሳብ ስለሚኖራቸው ከምድራዊ ጉዳዮች ጋር ዝምድና የለንም» ማለት አይደለም። ይልቁንም ለተግባራዊ የዕለታዊ ሕይወት ጉዳዮቻችን በሰማይ ካለው ከክርስቶስ መመሪያ እንቀበላለን ማለት ነው። በተጨማሪም ምድራዊ ኑሮአችን በሰማይ አተያይ እናያለን ማለት ነው።

በዋሽንግተን ስብሰባ ላይ ሳለሁ የመንግሥት ምክር ቤት ኮሚቴ ውይይት በቴሌቭዥን ሲተላለፍ ተመልክቼ ነበር። እንደምንምተው ለተባበሩት መንግሥታት ድርጅት አዲስ አምባሳደር ስለሚሆነው ሰው እየተወያዩ ነበር። የቀድሞው የምክር ቤቱ አባል ሕዩበርት ሐምፍሬይ አስተያየት በንግግራቸው መሀል፡- «በፖለቲካ ውስጥ የአቋቋማችሁ ሁኔታ የሚወሰነው የምትቀመጡበት ስፍራ መሆኑን ማስታወስ አለባችሁ» ሲሉ ሰማኋቸው። በእርግጥ ይህ ንግግራቸው በጊዜው የሚያመለክተው የፖለቲካ ፓርቲን አቀማመጥ ነበር። ዳሩ ግን ወዲያውኑ እኔ በክርስቶስ ካለኝ ስፍራ ጋር አዛመድሁት። አቋቋሜና አካሄዴ የሚወሰነው በተቀመጥኩበት ስፍራ ነው። እንዲሁም ከክርስቶስ ጋር በሰማይ ተቀምጧለሁ!

የእስራኤል ሕዝብ ወደ ተስፋዬቱ አገር በተቃረቡ ጊዜ ለመግባት አልፈለጉም ነበር። ካለማመናቸውና ከልባቸው ጥንካሬ የተነሣ ለ40 ዓመታት በምድረ በዳ ውስጥ መንከራተት ነበረባቸው (ዘኁ. 13-14

ይመልከቱ)። እግዚአብሔርን ካመኑት ከሁለት ሰላዮች (ኢያሱና ካሌብ) በቀር የ20 ዓመት ዕድሜ ካላቸው ወጣቶች ጀምሮ ያ ትውልድ በሙሉ በምድረ በዳ አለቀ። በእነዚያ 40 አስቸጋሪ ዓመታት ውስጥ ኢያሱና ካሌብ በምድረ በዳ «ድልን ለመቀዳጀት» የቻሉት እንዴት ነበር? አእምሮአቸውና ልባቸው በከነዓን ውስጥ ነበር! ርስት እንዳላቸው በመረዳት በዚያ ርስት ብርሃን ይመላለሱ ነበር።

የእንግሊዝ ንግሥት ሥልጣንና መብት ሊኖራት የቻለው በዙፋን ላይ በመቀመጥ ነው። የዩናይትድ ስቴትስ ፕሬዝዳንት በዋይት ሔውስ የእንቁላል ቅርጽ ባለው ቢሮአቸው ውስጥ ስለሚቀመጡ ልዩ ልዩ መብቶችና የሥልጣን ኃይል አሏቸው። አማኝ ከክርስቶስ ጋር ከዙፋን ላይ ተቀምጦአል። በቃሉ፣ በጸሎት፣ እንዲሁም በአምልኮና በአገልግሎት ያለማቋረጥ ፍቅራችንንና አትኩሮታችንን በሰማያዊ ነገሮች ላይ ማጽናት አለብን። ልባችንንና አእምሮአችንን በሰማያዊ ነገሮች ላይ ካደረግን «እንደ ሰማይ ዘመን በምድር ላይ» ሐሤት ልናደርግ እንችላለን (ዘጸ. 11:21)።

ምድራዊውን ግደሉ (ቆላ. 3:5-9)

አሁን ከአዎንታዊው ወደ አሉታዊ እንመለሳለን። አሉታዊውን ነገር የማይወዱ አንዳንድ ሰዎች አሉ። «አዎንታዊ ትምህርቶችን ስጡን! አሉታዊ ማስጠንቀቂያዎችንና ተግሣጾችን ግን ተዉን!» ይላሉ። ዳሩ ግን አሉታዊ ማስጠንቀቂያዎችና ትእዛዛት ከክርስቶስ ትምህርት አዎንታዊ እውነታዎች የሚመነጩ ናቸው። ስለዚህ ነው ጳውሎስ «እንግዲህ ... ግደሉ» የሚለው።

ስለ ጤንነት ምንም ያህል አዎንታዊ ወሬ ቢወራ የተጎዳ የትርፍ-አንጀት አይፈወስም። ዶክተሩ «አሉታዊ» የቀዶ-ጥገና ተግባር በመፈጸም ትርፍ አንጀቱን ቆርጦ ማውጣት አለበት። በውበት ላይ ምንም ያህል ትምህርት ቢሰጥ አንድ የአትክልት ስፍራ ሊያስገኝ አይችልም። አትክልተኛው አረሞችን መንቀል አለበት! አዎንታዊና አሉታዊ ተግባራት ጎን ለጎን የሚሄዱ ሲሆን አንዱ ያለ ሌላው ሚዛናዊነት ይጎድለዋል።

«ግደሉ» የሚለው ቃል ማስወገድ ማለት ነው። ምክንያቱም ከክርስቶስ ጋር ስለሞትን (ቂ. 3) ሊቆጣጠረን የሚፈልገውን ምድራዊና ሥጋዊ መሻት ሁሉ ለመግደል የሚያስችል መንፈሳዊ ኃይል አለን። ጳውሎስ ራሳችንን ለኃጢአት የሞትን ዳሩ ግን በክርስቶስ ሕያዋን እንደሆንን አድርገን «እንድንቆጥር» ይናገራል (ሮሜ 6:11)። ጌታችንም

«ቀኝ ዓይንህ ብታሰናክልህ አውጥተህ ጣላት» (ማቴ. 5: 29-30) በማለት ይህንኑ ተመሳሳይ አሳብ ገልጾአል።

በግልጽ እንደምንረዳው ጳውሎስም ሆነ ጌታችን ኢየሱስ ስለ ሥጋዊ ቀድሞ-ጥገና እየተናገሩ አልነበሩም። ኃጢአት ከዓይን፣ ከእጅ፣ ወይም ከእግር አይመጣም። ዳሩ ግን ከፋ መሻቶች ሁሉ ካሉበት ከልብ ይመነጫል። ከብዙ መቶ ዓመታት በፊት በእንግሊዝ አገር አንድ ሌባ ከተያዘ ቀኝ እጁ ይቆረጥ ነበር። ለሁለተኛ ጊዜ ከተያዘም ግራ እጁም ይቆረጥ ነበር። አንድ ሌባ ሁለቱንም እጆቹን ቢያጣም እንኳ በጥርሱ እየተጠቀመ ሌብነቱን ቀጥሎአል። ሥጋዊ ቀድሞ-ጥገና በፍጹም ልብን ሊለውጥ አይችልም።

ጳውሎስ በዚህ አንቀጽ አሉታዊ ነገር መናገር ብቻ ሳይሆን የኃጢአት ዝርዝሮችንም አቅርቦአል። አንዳንድ ሰዎች ደግሞ ይህንን አይወዱም። እነዚህ ኃጢአቶች ከአዲሱ ሕይወት ጋር ምንም ዝምድና የላቸውም። በተጨማሪም እነዚህን ነገሮች በሚለማመዱ ሰዎች ላይ የእግዚአብሔር ቁጣ ይወርዳል። እግዚአብሔር በዚህ ዓይነት ሕይወት የሚመላለሱትን ሰዎች አያከብርም። ከእነዚህ ኃጢአቶች የተነሣ የእግዚአብሔር ቁጣ በአሕዛብ ዓለም ላይ ወርዶአል (ሮሜ 1: 18-32)። እንደገናም ቁጣው ይገለጣል። ጳውሎስ «በእነዚህም ጠንቅ የእግዚአብሔር ቁጣ ይመጣል» (ቆላ. 3: 6) በማለት ያስጠነቅቃል።

«ዝሙት» የሚለው በአጠቃላይ ሕገ-ወጥ የወሲብ አጠቃቀምን ያመለክታል። ርኩሰት «ከሞትና ፈር ከለቀቁ አኗኗር ጋር የተያያዘ ምኞት የሞላው ብልግና» ማለት ነው። ፍትወት ወደ ወሲብ ርኩሰት የሚደረገውን የአእምሮ እሽቅድድም ያመለክታል። የዚህ ዓይነትን ፍላጎት የሚያጎለብት ሰው ሁልጊዜም ይህንኑ ፍላጎት የሚያረካበትን አጋጣሚ ሊያገኝ ይችላል። ከፋ መሻት ማለት «ወራዳ፣ ከፋ ፍላጎት» ማለት ነው። ፍላጎቶች ወደ ተግባራዊ ከንዋዜዎች እንደሚመሩ ግልጽ ነው። ሥራዎቻችን ንጹሐን እንዲሆኑ ከተፈለገ፣ በመጀመሪያ አእምሮአችንንና ልባችንን ማንጸት አለብን።

ብዙውን ጊዜ ፍላጎታችን የምናደርገውን ነገር ይወስናል። በልጆቹ ሕይወት ውስጥ ጣፋጭ ምግቦችን የመብላት ፍላጎት ካላደርሁ ያንን ፍላጎት ማርካት አለብኝ። ከዚህም የተነሣ ወፋፍራሞች ከሆኑና ጤንነታቸውም ከተቃወሰ፣ ፍላጎታቸውን መቀየርና ጣፋጭ ያልሆኑትን

ምግቦች እንዴት መጠቀም እንደሚገባቸው ማስተማር ይጠበቅብኛል። እነዚህ ክፉ ፍላጎቶች የሚመነጩት ከልብ ስለሆነ (ማር. 7:21-23)፤ ጸሎታችን «አቤቱ፤ ንጹሕ ልብን ፍጠርልኝ [መዝ. (51):10] የሚል መሆን አለበት።

ጳውሎስ እነዚህን የሰሜት ኃጢአቶች ከዘረዘረ በኋላ ምኞት ወይም «ጣዖትን ማምለክ» (3:5) የሚለውን ይጨምራል። ምኞት ሁልጊዜም ተጨማሪ ነገሮችን መፈለግ ነው። ይህም ቁሳቁሶችን ወይም አመቺ ሁኔታዎችን ሊያጠቃልል ይችላል። የሚመኝ ሰው ባለው ነገር በሞራሽ የማይረካ ስለሆነ ብዙውን ጊዜ ሌሎች ሰዎች ባላቸው ነገር ላይ ይቀናል። ይህም መመኘት ነገሮችን በእግዚአብሔር ስፍራ ስለሚያስቀምጥ ጣዖትን ማምለክ ነው። ከዐሥርቱ ትእዛዛት የመጨረሻው «አትመኝ» የሚለው ነው (ዘጸ. 20:17)። ይሁንና ይህ ኃጢአት የቀሩትን ዘጠኝ ትእዛዛት በሙሉ እንድንጥስ ሊያደርገን ይችላል። የሚመኝ ሰው የኃጢአት ፍላጎቶቹን ለማርካት፤ የእግዚአብሔርን ስም በከንቱ ሊጠራ፤ ሊዋሽ፤ ሊሰርቅ፤ የእግዚአብሔርን ስም ሊያስድብ እንዲሁም ሌሎችንም ኃጢአቶች ሁሉ ሊፈጽም ይችላል።

በአጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ የሚገኙ አማኞች እንደዚህ ዓይነት ኃጢአቶች ይፈጽማሉን? እንዳለመታደል ሆኖ አንዳንዴ ይፈጽማሉ። ወደ ተለያዩ አብያተ ክርስቲያናት የተላኩ የአዲስ ኪዳን መልእክቶች እነዚህን ኃጢአቶች በመጥቀስ ያስጠነቅቃሉ። የቅዱሳንን ኃጢአቶች በመቃወም ተከታታይ ስብከቶችን ያቀረቡት መጋቢ ትዝ ይሉኛል። አንድ ቀን የጉባኤው አባላት እኚሁ መጋቢ እነዚህን መልእክቶች ላልዳኑት ሰዎች ቢሰብኩ እንደሚሻል ነገሯቸው። አንዱ የቤተ ክርስቲያን አባል፤ «እንዲያውም በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ የሚገኘው ኃጢአት በሌሎች ሰዎች ሕይወት ውስጥ ከሚገኘው ኃጢአት የተለየ ነው» አሉ።

መጋቢው መልሰው፡- «ልክ ነህ፤ የክርስቲያኑ ኃጢአት ከሌሎች የክፉ ነው!» አሉ።

ጳውሎስ ከሰሜት ኃጢአቶች እንድንጠበቅ ካስጠነቀቀን በኋላ የማኅበራዊ ኃጢአቶችን አደገኛነት ያመለክታል (ቆላ. 3:8-9)። ዶክተር ጂ ካምብል ሞርጋን እነዚህ፡- «ቀላል ኃጢአቶች ናቸው» በማለት ጠርተዋቸዋል። ከቁጣ፤ ከግትር አመለካከቶች፤ ከመዋሸት፤ በአማኞች መካከል የሚያሰናክል ጸያፍ ቧልት ከማቅረብ ጋር በጣም ስለተለማመድን

ስለነዚህ ኃጢአቶች ብዙም አይሰማንም። አንድ የቤተ ክርስቲያን ምእመን ዝሙት ሲፈጽም እንደነግጣለን፤ ነገር ግን በስብሰባ ላይ ትዕግሥቱ አልቆበት ሲናደድ እያየን፥ «የጽድቅ ቁጣ» ነው ብለን እናልፋለን።

በዚህ ስፍራ የምንመለከተው ሥዕል አንድ ሰው አልባሳቱን ሲቀይር ያሳየናል፡- «ገፍፋችሁታል ... ለብሳችሁታል» (ቁ. 9-10)። ይህ ከኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ ጋር ይዛመዳል (ቁጥር 1)፤ ምክንያቱም ከሙታን ሲነሣ መገንዣውን እዚያ ጥሎት ተነሥቶአል (ዮሐ. 20፡1-10)። ወደ ከበረው የትንሣኤ ሕይወት ስለተሸጋገረ መገንዣዎች አያስፈልጉትም ነበር። እንደዚሁም አልፃዛር ከሞት በተነሣ ጊዜ ኢየሱስ፡- «ፍቱትና ተዉት-ይሂድ» በማለት ሕዝቡን አዝዞአቸዋል (ዮሐ. 11፡44)።

መገንዣ ከኃጢአት ተግባራት ጋር የተወሳሰበውን አሮጌ ሕይወት ያመለክታል። አሁን በክርስቶስ አዲስ ሕይወት ስላለን አሮጌ ተግባራችንንና ፍላጎቶቻችንን በማስወገድ «በአዲስ ሕይወት» መመላለስ አለብን (ሮሜ 6፡4)። ይህንንም የምናደርገው በክርስቶስ ያለንን ስፍራ በመረዳት፤ ለአሮጌው ሕይወት እንደሞትንና ለአዲሱ ሕይወት እንደምንኖር በመቁጠር ነው።

ጳውሎስ እንደቁጣ፥ ንዴትና ክፋት በመሳሰሉ በሌሎች ሰዎች ላይ ክፉ አመለካከት በሚያንጸባርቁ ኃጢአቶች ይጀምራል። ቁጣና ንዴት ተመሳሳይ ቃላት ናቸው (ቆላ. 3፡8)። በ(3፡8) የተጠቀሰው ቁጣ የእግዚአብሔርን ቁጣ ያመለክታል። ንዴት በድንገት የሚፈነዳውን ቁጣ የሚያመለክት ሲሆን ቁጣ ግን የተለመዱ አመለካከቶችን ይገልጻል። እግዚአብሔር ቅዱስና ጻድቅ ስለሆነ በኃጢአት ላይ የመቆጣትና የመቅጣት መብት አለው። እንዲያውም የቅዱሳን ባሕርይ መሆን የሚገባው በኃጢአት ላይ በሚገለጽ የጽድቅ ቁጣ አለ (ኤፌ. 4፡26)። ዳሩ ግን ማንኛችንም «እግዚአብሔርን የመተካት»ና በራሳችን አመለካከት በሌሎች ላይ የመጨረሻ ፍርድ የመስጠት መብት የለንም። ክፉ ምኞት ማለት ሰዎችን የመጥላት ሁኔታ ማየት ነው። አንድን ሰው በጥላቻ የምንመለከት ከሆነ ሲሳካለት እንከፋለን፤ መከራ ሲደርስበት ደግሞ እንደሰታለን። ይህም ኃጢአት ነው።

ስድብ ሌሎችን የሚያስቀይምና ምስክርነታቸውን የሚያበላሽ ንግግር ነው። ብዙውን ጊዜ በክርስቲያኖች መካከል የዚህ ዓይነቱ ክፉ ሐሜት እንደ መንፈሳዊና እንደ ጸሎት ርእስ ይቀርባል። ለምሳሌ እንዲህ

በማለት፡ - «ልትጸልይላት እንደምትፈልግ ስለማውቅ ነው እንጂ ስለ እርስዋ የማውቀውን ምሥጢር አልነግርህም ነበር።» ክፉ ንግግር ከተንኮል የሚመነጭ ነው (1ኛ ጴጥ. 2፡1)። በአንድ ሰው ላይ የጠለቀ ጥላቻ ካለህ ስለ እርሱ ክፉ ነገር ለመናገር ያገኘሽውን ዕድል ሁሉ ትጠቀማለህ።

የሚያሳፍር ንግግር ማለት የሚያስጸይፍ፣ የማይባርክ፣ ሥነ-ምግባር የጎደለው የቋንቋ አጠቃቀም ነው። በአንዳንድ ምክንያቶች ሳቢያ አንዳንድ ክርስቲያኖች የዚህ ዓይነቱን ንግግር መጠቀም ዘመናዊነት እንደሆነ ያስባሉ። አንዳንድ ጊዜ አላስፈላጊ የሆነ ቀልድ በውይይቶች ውስጥ ዘውብለው ይገባሉ። አንድ ሰው የማይታመን ነገር ቢናገር ቆላስይስ 4፡6ን ሊያስታውሱት ይችላሉ። እንዲህ ይላል፡ - «ንግግራችሁ ሁልጊዜ በጨው እንደተቀመመ በጸጋ ይሁን።» ጨው የንጽሕና ምልክት ነው። እንዲሁም ጸጋና ንጽሕና ጎን ለጎን ይሄዳሉ።

ጳውሎስ የጠቀሰው የመጨረሻ ኃጢአት ውሸት ነበር (ቂ. 9)። ይህንን ተመሳሳይ ማስጠንቀቂያ በኤፌሶን ለነበሩ አማኞችም ጽፎአል (ኤፌ. 4፡25)። መንፈስ ቅዱስ የእውነት መንፈስ ሲሆን (ዮሐ. 14፡17፤ 15፡26) ሰይጣን ግን የውሸት አባት ነው (ዮሐ. 8፡44)። ክርስቲያን ውሸት ሲናገር ከሰይጣን ጋር ይተባበራል፤ እውነትን በፍቅር ሲናገር ግን (ኤፌ. 4፡15) ከእግዚአብሔር መንፈስ ጋር የትባበራል።

ቃሉ ትክክል ቢሆን እንኳ፡ ውሸት ማለት በማንኛውም መንገድ እውነትን አምታትቶ ማቅረብ ነው። የድምፅ ቃና፣ የፊት ዕይታ፣ ወይም የእጅ እንቅስቃሴ የዐረፍተ ነገሩን ትርጉም ሊያዛባ ይችላል። የልብ ስሜትም እንዲሁ ሊያደርግ ይችላል። ሰዓቴ ቢሳሳትና ለጓደኛዬ የተሳሳተ የጊዜ ስሕተት ብናገር ይህ ውሸት አይደለም። መዋሸት ለግል ጥቅም ዓላማ የማታለልና ፍላጎት ይጨምራል። አንድ የቆየ ምሳሌያዊ አነጋገር፡ - «ማማሽ እውነት፣ ሙሉ ውሸት ነው» ይላል።

ጳጳስ ዋረን ኤካንድለር ስለ ሐናንያና ሰጲራ ውሸት ይሰብኩ ነበርና (የሐዋ. 5)፡ - «አሁን እግዚአብሔር ልክ እንደዚያ ጊዜ ሰዎችን ስለ ኃጢአታቸው የሚገድል ቢሆን ኖሮ እኔ የት እደርስ ነበር?» በማለት ጉባኤውን በጥያቄ አፋጠጡት። ጉባኤው ግን ለሆሳስ የሳቅ ድምፅ ያሰማ ጀመር። ዳሩ ግን ጳጳሱ በታላቅ ድምፅ፡ - «በዚህ ስፍራ ቆሜ ለባዶ ቤተ ክርስቲያን እሰብክ ነበር!» በማለት ሲመልሱ፣ የሕዝቡ ፈገግታ እንደምሽት ጀምበር ጠለቀ።

የክርስቶስ የሆነውን አጠናክሩ (ቆላ. 3: 10-11)

በክርስቶስ ሕያዋን ስለሆንን በላይ ያሉትን ነገሮች መሻት አለብን። እንዲሁም ከክርስቶስ ጋር ስለሞትን ያለፈው ኃጢአት ምድራዊ የሕይወት አካላት የሆኑትን ነገሮች ማስወገድ አለብን። የዚህም ውጤት ክርስቶስን መምሰል ነው። እግዚአብሔር ሊያድስንና በልጁ መልክ ሊቀርጽን ይፈልጋል።

ገፍፋችሁታል እና ለብሳችሁታል (ቁ. 9-10) ተብለው የተተረጎሙ የግሪክ ግሦች ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ የተደረገውን ተግባር ያመለክታሉ። በክርስቶስ ስናምን አሮጌውን ሕይወት አውልቀን አዲሱን እንለብሳለን። አሮጌው ሰው ስለተቀበረ አዲሱ ሰው አሁን የተቆጣጣሪነቱን ሚና ይጫወታል። ዳሩ ግን የሚታደሰውን ተብሎ የተተረጎመው ቃል ተከታታይ ድርጊትን ያመለክታል፡- «ባለማቋረጥ የሚታደስ።» የደገንነት መፈጸም ወደ ቅድስና ሂደት ይመራል። ይህም በይበልጥ ኢየሱስ ክርስቶስን እየመሰሉ መሄድን ያመለክታል።

አዲስ ለሚለው ቃል ግሪኮች ሁለት የተለያዩ ቃላት ነበሯቸው። «ኒዎስ» የሚለው «የጊዜን አዲስነት» ያሳያል። ይህም ቃል በእንግሊዝኛ ቋንቋ ውስጥ ለ«ኒዎኦርቶዶክሲ» እና ለመሳሰሉት ቃላት ባዕድ-መነሻ በመሆን ያገለግላል። «ካይኖስ» የሚለው ደግሞ «በጥራቱ አዲስ የሆነ፣ ትኩስ» ማለት ነው። በአዲስ ኪዳን ውስጥ አንዳንድ ጊዜ ሁለቱ ቃላት ተቀያይረው አገልግለዋል፤ ይሁን እንጂ መሠረታዊ ልዩነት አላቸው።

አማኝ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ «አዲሱን ሰው» (ኒዎስ) ለብሶታል፤ ከዚህም የተነሣ እየታደሰ (ካይኖስ) ይኖራል። ኢየሱስ ክርስቶስን እየመሰለ ስለሚመጣ የጥረት ለውጥ ይስተዋላል። «አዲሱ ሰው» የኋለኛው አዳም (1ኛ ቆሮ. 15: 45) እና የአዲስ ፍጥረት ራስ የሆነው (2ኛ ቆሮ. 5: 17) ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።

ይህ መታደስ እንዴት ሊመጣ ይችላል? በእውቀት አማካኝነት ይመጣል። እውቀት በኖስቲኮች ቋንቋ መዝገበ-ቃላት ውስጥ ከቁልፍ ቃላት መካከል ይመደብ ነበር። ዳሩ ግን እነርሱ መንፈሳዊ እውቀት ብለው ይጠሩት የነበሩት ነገር የአንድን ሰው ሕይወት ክርስቶስ ኢየሱስን ይመስል

ዘንድ ለመለወጥ አይችልም ነበር። ሰው ክርስቶስን በበለጠ ሲያውቅ የበለጠ እርሱን እየመሰለ ይመጣል (ፈልጽ. 3: 10)።

ሰው የተፈጠረው በእግዚአብሔር አምሳል ነበር (ዘፍ. 1: 26-27)። ይህም የሰውን ሰብእኖና (እውቀት፣ ስሜት፣ ፈቃድ) የሰውን መንፈሳዊነት (ከሰውነት የሆነውን ነገር) የሚያጠቃልል ነበር። ሰው ኃጢአት በሠራ ጊዜ ይህ የእግዚአብሔር አምሳል ተበላሽ። የአዳም ልጆች በአባታቸው አምሳል የተወለዱ ነበሩ (ዘፍ. 5: 1፣ 3)። ኃጢአት ካመጣው አደገኛ ሁኔታ በተቃራኒ፣ ሰው አሁንም የእግዚአብሔር አምሳል አለው (ዘፍ. 9: 6፤ ያሴ. 3: 9)።

በእግዚአብሔር አምሳል ተፈጥረን ስናበቃ በኃጢአት ምክንያት ከእግዚአብሔር አምሳልነት ተለይተን ነበር። ዳሩ ግን በኢየሱስ ክርስቶስ አማካኝነት ወደዚያ ወደ እግዚአብሔር አምሳል ልንመለስ እንችላለን! በአእምሮአችን መንፈስ መታደስ አለብን (ኤፌ. 4: 23)። በእግዚአብሔር ቃል እውቀት እያደግን ስንሄድ፣ የከበረው የእግዚአብሔር አምሳል ተካፋይ ለመሆን በእግዚአብሔር መንፈስ እንለወጣለን (2ኛ ቆሮ. 3: 18)። እግዚአብሔር በአእምሮአችን መታደስ ይለውጠናል (ሮሜ 12: 2)። ይህም የእግዚአብሔርን ቃል ማጥናት ይጨምራል። ከአሮጌው ሕይወት ነጻ የሚያወጣን ደግሞ እውነት ነው (ዮሐ. 8: 31-32)።

እግዚአብሔር ለእኛ ያለው ዓላማ «የልጁን መልክ እንመስል ዘንድ» ነው (ሮሜ 8: 29)። ይህም ባሕርይን፣ የውስጡን ሰው መንፈሳዊ ጥራትን ያመለክታል። ኢየሱስ ክርስቶስን ስናይ እርሱን እንመስላለን! የከበረ አካልም ይኖረናል (1ኛ ዮሐ. 3: 1-3)። ዳሩ ግን ምጽአቱን ስንጠባበቅ ሳለ እርሱን ልንመስልና ቅዱስ አምሳሉን ልንካፈል እንችላለን። ይህ የእግዚአብሔር መንፈስ የእግዚአብሔርን ቃል ሲጠቀም የሚያካሂደው የማያቋርጥ የመታደስ ሂደት ነው።

ሰብአዊ ደረጃዎችና ልዩነቶች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ለሚሆነው የተቀደሰ አኗኗር ግርዶሽ ሊፈጥሩ አይገባም። በኢየሱስ ክርስቶስ የሰው ልዩነቶች ሁሉ ይወገዳሉ (ቆላ. 3: 11)። በክርስቶስ የብሔረሰቦች ልዩነት አይኖርም («የግሪክ ሰው አይሁዳዊም የለም»)። የቀድሞ የሃይማኖት ልዩነቶችም አይቆጠሩም («የተገረዘም ያልተገረዘም የለም»)። ኖስቲኮች መገረዝ ለመንፈሳዊ ሕይወት አስፈላጊ እንደሆነ ያስተምሩ ነበር (ቆላ.

2:11-15)። ዳሩ ግን ይህ ባህላዊ ሥጋን የመግረዝ ተግባር ለመንፈሳዊ ሕይወት የሚሰጠው ፋይዳ እንደሌለ ጳውሎስ በግልጽ አስቀምጧል።

እንዲሁም በክርስቶስ ምንም ዓይነት የባህል ልዩነት («አረማዊም እስኩቴስም») የለም። ግሪኮች ያልሆኑትን ሁሉ ያልሠለጠኑ ሕዝቦች አድርገው ይቆጥሩ ነበር፤ እስኩቴስ የተባሉትም ከሁሉም ዝቅተኛ የነበሩ ሰዎች ነበሩ። ይሁን እንጂ በክርስቶስ የአንድ ሰው ባህላዊ ደረጃ መሠልጠን ወይም አለመሠልጠን የሚጠቅም ወይም የሚጎዳ አይደለም። የኢኮኖሚ ወይም የፖለቲካ ደረጃውም ቢሆን ፋይዳ የለውም («ባሪያም ጨዋ ሰውም መሆን ልዩነት አያመጣም»)። ባሪያ ነጻነቱን ለማግኘት መትጋት እንዳለበት ጳውሎስ በግልጽ ተናግሮአል (1ኛ ቆሮ. 7:20-23)፤ ዳሩ ግን ከማኅበራዊ ደረጃው የተነሣ በመንፈሳዊ ሕይወቱ እንደተጎዳ አድርጎ ማሰብ የለበትም።

እነዚህ ሁሉ ሰብአዊ ልዩነቶች የ«አሮጌው ሰው» እንጂ የ«አዲሱ ሰው» ባሕርያት አይደሉም። ለገላትያ ሰዎች በጻፈው ደብዳቤ፡ ጳውሎስ «ወንድም ሴትም የለም» ስለሚል የፆታ ልዩነትም እንኳ ተፍቆአል። የጳውሎስ መደምደሚያ «ክርስቶስ ሁሉ በሁሉም ነው» የሚል ነበር። «ሁላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ ሰው ናችሁና» (ገላ. 3:28)።

የቤተ ክርስቲያንን ኅብረት ከኢየሱስ ክርስቶስ፣ ከአካሉና ከሥራው ውጭ በሚገኝ በማንኛውም ነገር ላይ መመሥረት ስሕተት ነው። እንደዘር፣ ቀለም፣ ወይም ማኅበራዊ ይዞታ በመሳሰሉ ሰብአዊ ልዩነቶች ላይ የሚመሠረቱ አገልግሎቶች መጽሐፍ ቅዱሳዊ አይደሉም። መንፈሳዊነት አንዱ ክርስቶስን በትክክል የሚያውቁትንና እርሱን ለማስከበር የሚሹትን ሰዎች በፍቅር ተቀብሎ ማስተናገድ ነው። «የላቁ ቅዱሳን» የኖስቲክ የቆላስይስ አማኞችን ከተቀሩት የቤተ ክርስቲያን ምእመናን ለመገንጠል ይጣጣሩ ነበር። ይህም ትክክል አልነበረም። ወደ ክርስቶስ በምንመጣበት ጊዜ በሥጋ ብሔራዊ ውርሳችንን ባናጣም እንኳ ያንኑ ውርስ መንፈሳዊው ነገር የትኛው እንደሆነ ለመፈተን አንጠቀምም።

በዚህ ደብዳቤ ውስጥ «ክርስቶስ ሁሉ በሁሉም ነው» የሚለው ትኩረት የተደረገበት ነጥብ ነው። «በሁሉ ፊተኛ ይሆን ዘንድ» (ቆላ. 1:18)። በክርስቶስ ምሉዓን ስለ ሆንን ሰዎችን ከሚለያዩ ምድራዊ ልዩነቶች በስቲያ አቅንተን ልንመለከትና በጌታ መንፈሳዊ አንድነት ልንደሰት እንችላለን። እንደ ዛሬዎች የሐሰት አስተማሪዎች፣ የኖስቲክ

የሐሰት አስተማሪዎች የእግዚአብሔር ሕዝብ በክርስቶስ ያገኘውን የአንድነት ባለጸግነት ለመቀማት ይሞክሩ ነበር። ተጠንቀቁ!

እኛ በክርስቶስ ሕያዋን ስለሆንን ሰማያዊውን ነገር መሻት አለብን። ከክርስቶስ ጋር ስለሞትን ምድራዊውን ነገር መግደል አለብን። ክርስቶስን ወደ መምሰል ልናድግ እንችላለን፤ ስለሆነም የክርስቶስ የሆነውን ነገር ልናጠናክርና መንፈስ ቅዱስ አእምሮአችንን በማደስ በይበልጥ ወደ እግዚአብሔር አምላል እንዲያመጣን መፍቀድ አለብን።